

г. Георги Иванов, хотелъ Империяль
all Варна.

Година V.

1907.

Книга II—III.

ВИДЪЛИНА

МЪСЕЧНО СПИСАНИЕ

ПОСВЕТЕНО ЗА РАЗВИТИЕТО НА ДУШАТА, УМЪТЪ И СЪРДЦЕТО.

Урежда и издава:

Т. П. Бъчваровъ — София.

СЪДЪРЖАНИЕ.

Бълежитъ сеансъ въ София.	Т. И. Б-въ.
Неопредѣлено чувство (съзерцание на единъ духъ).	
Изъ живота на факиритъ (слѣдва отъ I к.)	Прѣв. А. Шишковъ.
Какво сме длъжни на мъртвитъ?	Т. И. Б-въ
Може ли двойника да убие? (писмо до The Sun отъ Е. П. Блаватцка)	
Обикновениятъ човѣкъ слѣдъ гроба (изъ кн. „Астралното поле“ на К. У. Ледбитеръ.)	
Окултни факти (изъ кн. „Невидимитъ помагачи на човѣка“ отъ К. У. Ледбитеръ).	Прѣв. А. Шишковъ.
Медиумъ на 23 мѣсеца.	
Вампири и върколаци.	Прѣв. А. Шишковъ.
Медиумическо съобщение. (Прѣв. отъ „Revue du Spiritualisme Moderne“).	
Могатъ ли медиумитъ да рисуватъ образи на духове?	
Самосъзнание (зето отъ „Spiritualisme Moderne“).	
Чудно съновидѣние.	Т. И. Б.
Питания и отговори, ...	Т. И. Б.
Мисли	
Пжтътъ е въ тебе (рецензия)	А. К-въ

 Годишния абонаментъ на „Видѣлина“ е 3 л. за България и 3.50 л. за странство.

Поръчки и ржкописи се изпращатъ на адресъ:
Редакцията сп. „Видѣлина“, квар. Банишора - София.

В И Д Ъ Л И Н А

МЪСЕЧНО СПИСАНИЕ

ПОСВЕТЕНО

ЗА РАЗВИТИЕТО НА ДУШАТА, УМЪТЪ И СЪРДЦЕТО.

Бълѣжитъ сеансъ въ София.*)

На 9-и февруари т. г. ми падна случай да присъжествувамъ на спиритически сеансъ, явленията въ който искамъ да очъртая накратко.

Събрахме се въ къщата на единъ коренякъ софийянецъ, въ която живѣе чиновникъ, неотколѣ заинтересуванъ въ спиритичната доктрина, петима мъже и петъ жени—достатъчно число за произвождане на началенъ сеансъ, въ който трѣбва най първо да се намѣри медиумъ между прѣсжествуващитѣ.

Излишно е да расправямъ какъ потърсихъ медиумъ—всѣки опитенъ спиритъ знае способитѣ.

Избора ми се спрѣ върху г-жа Х**). Тя по рано не е знаела нищо за спиритизма. Симптомитѣ, що прояви при магнетизацията ме убѣдиха въ нейния медиумизмъ.

Слѣдъ непродължително магнетизиране тя заспа—затвори очи. Но прѣди да мине въ пълненъ трансъ, дѣсната ѝ ржка почна силно да трепери. Дадохъ ѝ моливъ и хартия и написа нѣколко мъчно-четливи думи. Като прѣдположихъ, че тя ще е по-подходна за писачъ-медиумъ, освободихъ я отъ съня. Продъл-

*) За тоя сеансъ единъ отъ нашитѣ спирити бѣ далъ кратки бълѣжки въ Шанговата „В. Поша“.

**) Понеже не съмъ искалъ съгласнето на г-жата да ѝ публикувамъ името,—замѣлчavamъ го.

жихъ да магнетизирамъ ржката, която почна по-вѣщо да работи. Написаха се нѣколко думи отъ познатъ духъ, приятелъ на домакина. Но ржката на медиума толкозъ бѣ неупражнена, штоо духътъ едвамъ успѣваше да начъртае буквитѣ — тѣ се повече трепетно рисуваха, отколкото леко да се пишатъ.

Потърсихме въ кржжоча други писачъ — медиумъ. А понеже домакинътъ по-рано еднажъ проявилъ медиумска склонность, направихъ паси на неговата дѣсница; слѣдъ като се вдърви, тя почна трепкаво да дращи голѣми букви по хартията. Прояви се духътъ на нѣкого си Георги*), близъкъ на семейството. Той написа на два листа мисли, относящи се до семейни въпроси.

До като работяше втория медиумъ г-жата (първия медиумъ) заяви, че ѝ се затварятъ очитѣ отъ сънь. Това зехъ за признакъ, че тя ще падне въ магнетиченъ сънь. Нагласихъ наново магнетична верига.

Слѣдъ непродължителни паси, медиума наклони глава върху масата и заспа. Това по-язика на спирититѣ се нарича трансъ. Тоя сънь бива сомнамбуличенъ, когато медиума е съсрѣдоточенъ въ себе си (полутрансъ), той тогава гледа само съ духовитѣ си чувства въ тѣй-нареченото астрално (звѣдно — духовно) поле, или въ мирътъ на духоветѣ; може да отговаря на задаванитѣ въпроси отъ свое име и помни, слѣдъ като се събуди, всичко, което е видѣлъ въ съня.

Пълния трансъ (изгупление) е пълно излъчване съзнанието (личността) изъ спящето тѣло на медиума. Въ тоя случай, той съвършено не знае кой се е явявалъ и говорилъ или дѣйствувалъ чрѣзъ неговитѣ органи.

На първия зададенъ въпросъ, медеума отговори отъ свое име. А това значеше, че е миналъ само въ сомнамбуличенъ сънь.

— Какво виждашъ? запитахъ.

---

*) Георги Анастасовъ се казвалъ на животъ. Въ неговата клица ставаше сеанса.

— „Една хубава градина съ много красиви цвѣтя. Ето тамъ и красива каменна чошма.“

Ще рече, че свѣтътъ на духоветѣ не е едно пус-тинно пространство, а реаленъ свѣтъ, като нашия, съ всички условия за животъ. Ние сме свикнали съ мисълта, че такъвъ свѣтъ може да бжде само пакъ отъ материя, макаръ и твърдѣ рѣдка. А кой ли знае прѣдѣла на материята: ако днесъ става дума въ уче-ния свѣтъ за невѣсома материя, нима сж невъзмож-ни свѣтове съ по ефирна природа, но все пакъ мате-риални и обитавани.

— Виждашъ ли нѣкого въ градината? продъл-жихъ да разпитвамъ медиума.

— „Да. Тамъ е майка ми. О, мамичко, ела мамо, ела да те заведе у дома, ела . . . Не иска, казва, че имала прѣчка.“

Разумѣва се, въ грубо-материаленъ свѣтъ, като нашия, духътъ, за да се прояви, потрѣбно му е тѣло отъ сжщата материална срѣда. Безъ такова тѣло ду-хътъ на кой и да е заминалъ може да витае около живитѣ колкото си ше и пакъ да остане скритъ — не-видимъ за тѣхъ; тѣ могатъ го видѣ само ако сж яснозрящи. Инѣкъ той трѣбва да се материализира, за което се изискватъ извѣстни знания отъ страна на духа и условия отъ живитѣ — медиумъ, отъ кой-то може да се излъчва трансцедентно материя, коя-то ше послужи за свормиране врѣменно тѣло на ду-ха. Въ такова свормирано тѣло той може да остане видимъ за човѣшкото око и за обектива фотограф-ски само за нѣколко часа.

Медиума, виждайки майка си съ духовото си зрѣ-ние, не можаше да съзнава, че не е възможно да я посѣти като всѣки живъ човѣкъ — това бѣ прѣпят-ствието.

— Кого другиго виждашъ?

— „Виждамъ по-надирѣ баша си. Той гледа като сърдитъ; не иска да ми говори.“ — На животъ башата билъ скаранъ съ дъщеря си и си заминалъ непри-мирень.

— Другого ?

— Ха, ето го бай Георги.

Духътъ разговаря съ медиума. Ние чуемъ, разбира се, само отговоритѣ и питаніята на послѣдния. Тѣ се обясняватъ за обикновени житейски работи. Ето за любопитство една подробностъ:

— На кого ти е мѣчно, казвашъ, бае Георге ? . . . На попъ Георги ли ? . . . Защо ? . . . Изигралъ ли те ? . . . За какво ? . . .“

— Попитай го за какво го е изигралъ.

— „За мѣстото, което притежавали съдружески. Но казва, че синъ му Тодоръ, ще го отгърве.“

За да се освободимъ отъ твърдѣ житейскитѣ работи, за които медиума се обесняваше съ духътъ, помолихъ да попита събесѣдника си дали би могълъ да повика друго.

— „Може.“

— Нека тогава повика духътъ на мистериозно починалия Д-ръ Ангеловъ.

Слѣдъ пауза медиума каза:

— „Иде единъ човѣкъ въ военни дрѣхи.“

— Попитайте го: счита ли виновенъ за своята смъртъ оператора лѣкаръ, или не?

— „Той казва, че издѣхналъ съ туй убѣждение, че умира отъ операцията.“

— Ами разлюлюването на чашата и счупването ѝ въ момента, когато лѣкаритѣ въ свѣта обсъждали причината на неговата смъртъ, отъ що е станало ?

— „Той присѣтствувалъ тамъ и се възмутилъ отъ пристрастието, затова прѣдизвикалъ това явление *)“

Слѣдъ съобщението, което духътъ на починалия Д-ръ Ангеловъ даде за себе си, поканихъ медиума да помоли, ако е възможно да се яви нѣкой отъ държавнитѣ ни мѣже, заминали въ задгробния миръ.

Медиума събщи, че се вѣсти духътъ на Стамбо-

*) Въ 3-ия си брой „Балк. Трибуна“ твърдѣ повърхно съобщава тоя фактъ. Читателя ще го намѣри най-добрѣ описанъ въ „Видѣлина“ год. IV (1906) кн. IX—X подъ надсловъ: „Мистерията въ медицинскитѣ свѣтъ.“

лова, но не приближава. Слѣдъ туй вижда, че иде покойната Българска Княгиня Мария Луиза.

Духътъ обсеби медиума и почна непосредствено да говори чрѣзъ него:

„Жално, жално ми е за България: има още да страда. . . . Интелигенцията ѝ е покварена, общественитѣ нрави похабени. . . . Нѣма управници съ характери. . . .“

—Обича ли почитаемия духъ на нашата първа княгиня да ни съобщи какво е положението на днешното управление и прѣдстои ли нѣкакъвъ прѣвратъ.

—„Положението на правителството е твърдѣ разклатено и споредъ моето сфащане възможна е една промѣна тая година“

—Кои биха били споредъ васъ наслѣдници на властѣта.

—„Тия, които бѣха прѣди днешнитѣ управници.“

Разумѣва се, че духътъ не може да говори съ божественъ авторитетъ за бъдащото, а изказва само личното си мнѣние, което може и да не се реализира.

—Не обича ли, почитаемия духъ да ни съобщи срѣщалъ ли се е съ духътъ на скоро-починалата княгиня Климентина и какво е положението на послѣдната тамъ.

—„Тя е нова между насъ тукъ, и не мога да се произнеса още за състоянието ѝ, но тукъ всички фамилни духове си дружатъ—княжескитѣ и царски фамилии сж отдѣлени отъ другитѣ.“

—Но ако нѣкои отъ тѣхъ умиратъ грѣшни, дѣ отиватъ душитѣ имъ.

—„Азъ говоря за чиститѣ, нечестивитѣ отиватъ въ тъмнината.“

—Какво ще е бъдащото на България при царуването на прѣстонослѣдника Бориса.

—„Добро. Азъ бдя надъ него, както казахъ че ще правя при заминаването си. Той носи моята душа и ще бжде добъръ князь“.

Слѣдъ тия съобщения духътъ се сбогува и напуста медиума.

Г-жа Х. се повърна въ самнабулично състояние — полугрансъ.

Помолихъ я, ако ѝ е възможно да повика духтъ на Д-ръ Мирковича.

Въ туй врѣме медиума заяви, че се чувствува нависналъ надъ бездна и че долу вижда тъмни и грозни човѣкообразни сѣнки и запита: „Горѣ ли да възлѣза, или долу да слѣза,—долу е тъмно и страшно.“

Медиума, слѣдовно, вижда мѣстожилицето на грѣшнитѣ души—ада.

Вижда се, че духтъ на г-жа Х. се повдигна нагорѣ, защото слѣдъ минута почна да обяснява, че вижда твърдѣ свѣтлѣ облакъ, изъ който изпъква заряща красива фигура на човѣкъ, чието лице е твърдѣ красиво и овѣнчано съ къдрави златоструи коси.

Между туй медиума замлѣкна.

Слѣдъ минута почна да се моли, като адресираше молбата си на Майката Господня. Молитвата се произнасяше тихо, съ дълбоко чувство и логика. Това настрои всинца ни: застанахме чинно. Слѣдъ молитвата къмъ Св. Богородица медиума съ треперливъ трагиченъ тонъ произнесе втора—къмъ Сина—Божия—Исуса Христа.

Това бѣ единъ моментъ мистериозенъ, блаженъ: душитѣ ни трѣптяха подъ въздѣйствието на леки струи, идящи отъ мирѣтъ на блаженнитѣ. Испитахме минута на свещенна радостъ. . .

Слѣдъ свършване на молитвитѣ г-жа Х. въздѣхна отъ умора и пожела да я събудимъ.

Събуждането на спящитѣ медиуми става по твърди простъ способъ. Магнетизатора, който ржководи сеанса, духва нѣколко пжти въ лицето—между вѣждитѣ—медиума. Това духане разпилява натрупалата се магнетична мъгла върху очитѣ на медиума и той се събужда.

Като дойде въ съзнание г-жа Х разказа съ подробности всичко, що е видяла въ своето иступление съ такава точностъ и яснота, като да го е гледала въ будно състояние. Тя не можеше да си спомни са-

мо какво е говорила Княгинята Мария Луиза чрѣзъ нея.—Въобще медиумитѣ не могатъ да си спомнятъ това, което духоватѣ говорятъ непосредствено чрѣзъ тѣхъ, тъй като тѣхното, „азъ“—съзнанието имъ, отсѣжтствува отъ тѣлото, въ което владѣе обладалия го духъ.

За послѣдното видѣние г жа Х. даде слѣдното обяснение:

„Като видѣхъ долу подъ себе си грозната тъмнина и мрачни човѣшки сѣнки, почувствувахъ, че нѣщо ме дига нагорѣ и азъ гледамъ прѣдъ себе си твърдѣ свѣтлъ облакъ, изъ който се показва едро красиво лице съ къдриви коси; толкозъ блѣстеше това лице съ къдравитѣ коси, толкова свѣтло бѣ то, че очитѣ ми се уморѣваха отъ свѣтлината. Но тоя образъ се погълна сѣкашъ въ облака, като да се скри и на мѣстото му изпъкна фигурата на Св. Богородица. Нѣщо въ мене ме подбуди да се моля. Като свършихъ молитвата си Майката Господня и свѣтлия облакъ се загубиха и азъ се почувствувахъ сама, уморена отъ това, което видѣхъ“.

Ние искахме медиума да види Д-ръ Мирковича. Навѣрно, търсейки го духомъ въ по горнитѣ сфери на астралното поле,—вижда това блѣлѣжито видѣние което даде такъвъ священъ край на сеанса ни.

Т. И. Б-въ.

Неопрѣдѣлено чувство.

[Съзерцание на единъ духъ.]

Да, безъ всѣко съмнѣние полетѣтъ ми къмъ духовнанието дава широки крилѣ на едничката останала добродѣтель—моята жизнерадостъ. Свѣтликавитѣ облачета на надеждата за съвршенство по нѣкога ме забулватъ съ своята блѣдосинкава пелена, но опивамъ ли се азъ?—Не, защото пияниятъ отъ товаритѣ на тежкото зло не може повторно да се опива—той е вече навикналъ, обрѣгналъ въ пиянството и унило продължава да носи тежкия си кръстъ. Имаше ли полза, полза понѣ малка на физическото или астралното поле, отъ моето послѣдно прѣражда-

не на земята, между менѣ близки люде, родни по духъ и влѣченія? Хилядни пжгъ въ вълнитѣ на безкрайността, като тжженѣ откликъ, азъ разнасямъ гръмовно тозъ въпросъ и досега не мога си отговори ясно и отсѣчено, какво означава той. Сънь, да: изглежда продължителенъ сънь моятъ буренъ, неспокоенъ, глупавъ и безмисленъ живогъ като плътско сжщество. А единствената ми цѣль, ровѣйки въ гънкитѣ на моето съзнание като воленъ духъ, бѣ тая—да се родя като мощна интеллигентна единица и да работя спорѣдъ силитѣ си за тържеството на правдата и истината, да руша оковитѣ на полярния ледъ, що е смразилъ човѣшкитѣ сърдца, да бжда, съ други думи изразено, „човѣкъ.“ Тѣй бѣхъ рѣшилъ и избрахъ мѣсто за прокарване въ обществото на въплътенитѣ добритѣ си цѣли; избрахъ своята народностъ, своя роденъ градъ, приятелитѣ и другаритѣ, съ които бихъ могълъ да се разбира, които биха ме подкрѣпили въ работитѣ за напрѣдъ и, въ случай на крайна нужда, да сж готови и живата си въплътенъ да положатъ за мене; избрахъ най послѣ своитѣ родители, които щѣха да дадатъ тласкъ на мислитѣ ми въ зародишъ, чрѣзъ възпитанието на крѣхкото орждие на духа—негова храмъ. Това бѣ моята сждба и подробноститѣ на моята сждба.

Сега съмъ вече духъ, крайно лекъ и волночувстващъ се. И не съжелявамъ, че съмъ духъ. Лекокрило се носи въ пространството уталожената моя свѣсь, безъ да става нужда да броя днитѣ и ноцитѣ на тъга и радости, безъ да има потреба отъ това сжщо пространство. Нека то си сжществува; то и по-рано си е било тѣй глухо и безучастно на моитѣ вопли и страдания, па и сега не ще и да знае моето равнодушие. Изпитвамъ едно особно чувство, което никога понапрѣдъ не е вълнувало звѣздника ми духовъ, което човѣшка рѣчь сега не може нѣкакъ си опрѣдѣлено да изрази. Струвами се, че душата ми дрѣме. Нѣкаква мъгла, непозната на една будна свѣсь, притиска гърдитѣ, не ми се работи между хората, макаръ че укорѣтъ за напразно загубеното врѣме дава отпоръ на тая своеобразна лѣнностъ. Една тъга, чийто изворъ не мога да отгатна, ме души бавно, но наздраво. Това е атрална охтика. Цѣлиятъ свѣтъ ми се струва мраченъ или понѣ крайно безинтересенъ. Не е ли той населенъ само съ кукли? Стремежътъ на тия кукли, наречени хора, да живѣятъ съ прозявка изъ день въ день и безъ проблѣски на нѣщо трайно и велико, ми се вижда нѣщо бѣзцѣлно. Безцѣлностъ вѣе отъ всѣка тварь, която не знамъ за какво е най послѣ създадена. Защо е било туй шеметно разнообразие на Божеството? Или мжкитѣ, що е създалъ Той за своитѣ невѣжи любимци, отговарятъ на крайната негова цѣль? И каква е тя, цѣльта, когато не сме въ положение да я разберемъ. Защо доброто и злото се така размѣсватъ, че едва ли би могли да ги различимъ? По това азъ сжда,

че Богу е безразлично и едното и другото, че Той не е ни едното ни другото, че е нѣкаква си сжщност извънъ положителното и отрицателното, вжтрѣ въ насъ и извънъ насъ. Самъ Богъ като че се е шегувалъ при създаването на блуждащия разумъ. Азъ вѣрвамъ, безъ да си давамъ смѣтка въз основа на какво е градена тая вѣра, че Той е гонилъ нѣщо съ прѣскането на искрици съзнание подобно на звѣздните рояци всрѣдъ мировия хаосъ, но защо менѣ, разумно сжщество, се мѣрка прѣдъ очи само тая безмисленостъ на нѣщата и тѣхния порядъкъ?

Не ме интересуватъ човѣшкитѣ борби. Вѣвка отъ тѣхъ крие нѣкаква скръбна суетностъ. Всичко въ планетната природа вѣрви къмъ своя безуменъ край, като повърхно разгледаната ранна смъртъ на нѣкое дѣте: и грозното редомъ съ хубавото, и глупавото съ умното, и радостното съ печалното. За да разберешъ едното, трѣбва да имашъ другото. И едното и другото сж смъртъ, обезформяща вида смъртъ. Въ забравата, като въ дълготрайна и умѣтна почивка, се усѣща поне една сладостъ, че вовѣкъ не се присъединява нито къмъ една отъ тия крайности. Не е ли това положение на нѣщата положение на Творящиятъ? Когато вечеръ мечтая, залутанъ въ атмосферата на земята при лунна нощъ, или при слабия свѣтликъ на лампата прѣживѣвамъ въ затуленъ кжтъ на скромно нѣкое жилище, спомѣнитѣ отъ прѣбражданията, чине ми се, че моя тайнственъ приятель неопрѣделеното чувство, почива на моитѣ гърди и тѣ го всмукватъ до дѣно.

И тоя приятель, съхтана астралъ мисль—тѣло, ми праща тогава въ полутъмнината своитѣ безстрастни цѣлувки и ми напешва за вѣчната „стета суетъ“, за призрачния смисль въ безмисленото, за сигурното разрушение на прѣкрасното, което ни е приманвало прѣвъ цѣлия животъ съ праздни надежди за достижимостъ. Да се надѣвашъ—това ще каже да отсрочвашъ до безкрай своя Идеалъ, за който копнѣшешъ съ нѣкаква пустинна жажда и люлѣшешъ илюзията, че е скоро постижимъ. И когато мислишъ, че ще го постигнешъ, въ ржцѣтъ ти остава само струя отъ хладенъ въздухъ, наумѣваща на самотната твоя душа, че тукъ наблизо е имало нѣщо близко ней изчезнало безвъзвратно, загубено безслѣдно въ мировия хаосъ. Би ли жалилъ слѣдъ това единъ човѣкъ, още повече духъ, когато така ясно съзира, че всѣка скръбъ заради миражи съ нищо не се оправдава? Въ свѣта има два вида привидѣния: едни, това сме ние недостъпнитѣ за човѣшко разбирање астрални разумности и други, достъпни за отвлѣчения свѣрхумъ—това сж разумнитѣ сжщества, както сами величаво се титолуватъ. За първитѣ говорятъ някои надменно, че били рожба на въображението, а нѣкои отъ вториятъ видъ смѣтатъ себе си за центъръ на Абсолютното внивание. Звънливи ми сж само тия имена. Изъ всичкитѣ

глупости на тия „реални“ разумности би могло да се накалари една голѣма грамада съ върхове до облацитѣ. Какъ лесно би се възпламенила и изгорѣла би отъ искритѣ на нѣкой Гръмовержецъ тя. И отъ образувалиятъ се димъ би се замѣглило сиянието на частицитѣ Добро, прѣснато немилото недраго. Защо ли е всичко туй?

Неопрѣдѣленото чувство изъ такава срѣда господствува. То би ме накарало да се убия, ако бихъ могълъ да сторя това при тоя студенъ анализъ на „крайнитѣ“ цѣли. Да, то би ме затрило по нѣкой начинъ, ако самъ не истъкваше постоянно прѣдъ моя разумъ, че всѣко самоубийство е глупостъ. Достига ли човѣкъ до нѣкаква постоянна, всѣзадоволяваща примамка, нѣщо като изворъ непрѣсекливи и трапни знания, или си въобража тоя, че достига? Животътъ е една бѣсна лутаница, гдѣто човѣкъ на всѣка крачка трѣбва да се озърта. Врѣмето въ тая бѣсна лутаница е дадена безъ смѣтка и дивотиетѣ заемаме безъ да плащаме на заемодавцитѣ — отпослѣ сами на себе плащаме въ разочерование. Силитѣ що се харчатъ за блуждаенето сж твърдѣ щедъръ подарѣкъ на Непознатия. Тѣ насилствено те подчиняватъ на тайнствени закони. Чувствуващъ понѣпога твърдѣ ясно, че ще излѣзешъ на новъ край. Кадѣ и защо? — разнообразието е отговорътъ. О, Двигателю, кждѣ ме водишь Ти? Незнаешъ ли, че съмъ невѣжа и лѣнивъ? Ако Ти ни дадешъ минутна утѣха всрѣдъ плѣвелитѣ на злото, азъ нѣма да Те разбера, защото веднажъ минала въ мърджелѣещитѣ се рамки на възпоминанията, тая добродѣтель става за мене неясно, неяснимо просташко изображение, далечъ отъ прѣдимствата на живия образъ. Аколи пъкъ ми наведешъ врата въ тинята на злото (о, което почесто чувствувамъ азъ!) струва ми се, че съмъ загналъ до уши въ тая тиня и не ще изляза никога. Азъ, духъ отъ духа ти, не разбирамъ цѣлото, отъ което съмъ часть; а това цѣло ми говори съ езика на мълчанието, че злото е горнило за душата ми, срѣдство за да тръгне тя въ пжтя на Иститата и единъ день, слѣдъ потока на много нощи, да се хвърли съ бѣло облѣкло въ чаровнитѣ прѣгрждки на Истината. Като невѣжъ това ме ожесточава — значи, ставамъ по грѣховенъ прѣдъ Тебе, и цѣлъ свещенна на душа ми! азъ искамъ потикъ къмъ нѣщо друго, камъ което се стремя въ захласъ, и това друго да е далечъ отъ парливитѣ лжчи на изпитанието и безоблачното щастие на майскитѣ дни. Не търся още милитѣ засмѣни цвѣта въ твоя рай. Лжчитѣ на изпитанията ме каратъ да виждамъ въ подѣлбоко дѣно съ замѣгленъ погледъ и да падамъ сѣ по надолу и по надолу въ блатото на живота, да ъгамъ съ злота и ненавистъ отъ любовта. Прѣкраснитѣ майски дни ми навѣватъ често пжти униние и нудятъ ме да се замислямъ за тѣхната недѣлготрайностъ. А знай, о Незнайнико, че когато се гърча въ мжки посрѣдъ пѣкленото зло и горя пи-

щейки като червъ въ пламачитѣ подь земята, желая нѣщо, което на слабъ езикъ наричатъ щастие. Струва ми се, че това е погрѣшно. Сапуненъ мехуръ ми е това щастие. Когато нѣкого биятъ, той крѣска отъ болки; щомъ прѣстанатъ ударитѣ, битиятъ не усѣща „безоблачното щастие на майскитѣ дни“, а нѣщо неопрѣделено, неясно и смѣтно изразимо, нѣщо на краищата между двѣтѣ крайности. Не желая да ме биятъ, нито да се радвамъ, защото понятието за радостното е понятие за нѣщо скроминуваще. И бой, макаръ като духъ, не искамъ да ме засяга. Азъ искамъ златната срѣдина, състоянието между голѣмата скръбъ и великата радостъ. Да, азъ търся онова, което не мога изрази, за което ми липсватъ думи, което, изказано съ човѣшки слова, би излѣзло по мъгляво отъ мъглявия и безформенъ ликъ на скороприлѣтната веселостъ. Азъ искамъ съ пѣпеливия цвѣтъ онова безцвѣтно чувство на неопрѣдѣлеността, което да съзнавамъ дълбоко: злото да не ме досѣга и да не разкъсва моята душа, а да го разбирамъ; доброто да сващамъ, ала да не ме радва съ радостта на дѣдето.

Цѣлиятъ животъ на планетния скитникъ—човѣка минава изъ день въ день съ вѣтрени занятия, защото трѣбва да се признае: творчата човѣшка способностъ непрѣстано създава едни мисловни образи съ дълготрайността на въздушнитѣ кули. Особното у тѣхъ е голѣмата промѣна. А за да се земе човѣкъ за създаване на едни такива глупости, трѣбва да храни съ отборъ ястия илюзията, че тия мисль—форми ще станатъ слѣдъ извѣстно врѣме плътна дѣйствителностъ сами по себе си, полезна твърдѣ много за създателя си. Значи, необходимо се явява това положение: да се пълни главата на „най разумното“ същество съ нѣкакви празни надежди, за да може да вѣрва и очаква трепетно скорошното въплѣтяване на своитѣ планове. Уви, той е за съжаление! И въ единъ и въ други случай, горко му, ако се изпълнятъ голѣма частъ отъ тия планове, ако мислитѣ отъ рожби на главата станатъ дѣца на дѣло, добиятъ плътъ и кръвъ; тогава разочарованието, откърмено несъзнателно, се разкрѣсва въ всичката си хубостъ и мощната жизнерадостъ отъ труда, изпуснатъ мигъ, се изпарва—както се изпарва утрenna мъгла прѣдъ слънце. Красивиятъ по видимоу планъ на човѣка, натруфенъ съ богати одежди—блѣнове ще бжде прострѣнъ, подооно отвратителенъ голъ уродъ, за да ни покаже по всѣка вѣроятностъ, че усилията човѣшки сж води употрѣбени и че напраздно сме кичили рожбитѣ на главата си съ любовна нѣжностъ и грижа. Узнае ли се веднажъ дадената гола истина, тогава всѣкаквъ планъ отъ този родъ, макаръ осъщественъ вече, ни отекчава, виждани се безинтересенъ, доказва печална монотонностъ, лѣнтяенъ покой.

И може ли да става дума за всѣгдашно реализиране на всѣки мисловенъ образъ. Знае се твърдѣ добръ, колко отъ из-

лупенитѣ яйчица на мухата ще станатъ живи мухи. За лудо се харчатъ енергия, мисци и златно врѣме, за добиване—на какво ли пѣкъ? на нѣщо долно, просто, незадоволяваще, което никога, никого нѣма да нахрани, още по малко ламтешия за какво годѣ цѣлно и завършено умѣ. Немѣ всичката човѣшка дѣйностъ се слива къмъ едно: да се убѣди човѣкъ, па и друго сжщество около човѣка—духътъ, че идеалитѣ сж игриви и прѣлестни сжщества, изтакани отъ блѣннѣ и златозвѣзденѣ вжтакъ, които всѣкога избѣгватъ плахо сподирящиятъ ги нахално найѣ погледъ? Това е, право казано, скръбна истина, но все пакъ истина, която ще ни се наложи съ всичката си тежнина на врата и то когато сме изнемогнали отъ блѣскане и лутане изъ пжтекиѣ на живота.

А да обича човѣкъ праздността, това би значело да не приема на гости безочливитѣ посѣтители мисли. Тогава, колкото и да се мжчи човѣкъ да ги разпжди, тѣ ще се увиратъ нахोलно прѣзъ негова умѣ и прѣзъ запушенитѣ пролуки на тоя умѣ, докато му навлѣкагъ нѣкоя бѣда. „Дойди зло, че безъ тебе по зло“ имъ би рекалъ той, слѣдъ като се убѣди, че да остане самъ—безъ всѣка мисль—значело би да оглупѣе като послѣдната твърь, да се приравни съ околнитѣ нищожества.

Съзнанието е своеобразенъ своеволникъ. Ако го слушашъ, то те мжчи до самозатриване, трови те като капризна жена; не хаетъ ли, не си ли покоренъ на самодържавната му власть—ти не живѣешъ. А да живѣешъ, ще каже още: да се оставишъ покоренъ робъ на рой огнѣтителни мисли, които на всѣки мигъ палавата немирница—свѣсъ навѣва въ главата. Мислитѣ мжчатъ духа, разпѣватъ го на кръстъ, глождатъ го като отвратителни черви. Не е ли по-хубаво да се избавимъ отъ тия неканени гости? Способътъ е лесенъ, ала ужасно глупавъ. Азъ го бѣхъ опиталъ въ едно свое прѣбраждане. Не излѣзе нищо отъ тоя горчивъ опитъ: само невъобразими страдания за десетки години, единъ кристализиранъ ужасъ. Всѣка помисль за тоя опитъ, чрѣзъ който отнѣхъ моя животъ, който не бѣше мой, ми се вижда сега дивотия. Самоубийството, ако би могло да докара вѣченъ покой, е желателенъ лѣкъ; обаче имайки добъръ урокъ отъ едно въ миналото прѣбраждане, азъ знамъ неговата оезполѣзностъ и прѣстжпностъ. Тѣй злѣ, иначе олеле! Като че сѣрдитиятъ Богъ, изпжждайки нашитѣ праотци изъ рая и пращайки ги въ долината на скърбитѣ е казалъ: „ако бждете всѣкой пжлъ радостни, нѣма да познаете радостъта; ако ли пѣкъ опитате злото, отъ което ще ви дамъ повече, нѣма да научите нищо. Правете тогава, каквото знаете!“

И човѣкъ, наистина, изоставенъ отъ своя богъ, който е далечъ отъ Бога прави каквото знае. Ето заключението: Неопрѣдѣленото чувство е само прѣдверие въ чаровния нержктоворенъ храмъ на Божествената любовь. То е она самотенъкъжтъ,

запазенъ отъ леденитѣ вихри на вселенното зло, върху който свърдхътъ си дава смѣтка за силитѣ въ борбата; едно мѣсто, отъ което започва нѣмото съзержание на причудливия свещенъ ликъ на съвършенствата; едно лонно на първа почивка по пътя къмъ тия съвършенства и зарящи величия. Тамъ, на тоя самороденъ камъкъ за отпочивка, се вижда, че пътятъ е още скритъ въ блѣсъкъ на утрениата Зора, когато началото му се прибулва отъ лекитѣ изпарения на мъглата—разновиднитѣ мисль —създание на духовитѣ прѣраждания.

Изъ живота на факиритѣ.

[Слѣдва отъ 1 кн]

Ето въ кратце теорията на „дишането,“ което употребяватъ *йогитѣ* за постигане на *цѣлитѣ* си:

Йогитѣ сж открили тайната способностъ на хамелеона да се поставятъ въ всички видими и невидими условия за сухостъ и пълнота на тѣлото. Това животно, както е извѣстно, или напълня бѣлия си дробъ съ въздухъ и се явява много пълно, или пъкъ като се освободи отъ въздуха, който се намира въ бѣлия му дробъ, то изглежда крайно сухо. Много отъ влечугитѣ по този начинъ иматъ възможностъ да прѣплаватъ широки рѣки, а отъ останалия по окислението на кравѣта излишенъ въздухъ тѣ получаватъ извънредна живостъ, както на суша тѣй и въ водата. Въобще, способността да се събира въ запасъ по голѣмо количество въздухъ, отъ колкото иначе е потрѣбно, е характерното свойство на животнитѣ, които прѣкарватъ въ *летария*. Старитѣ индуси философи сж забѣлѣзали тая способностъ и сж се възползували отъ нея. Употребяемиятъ отъ *йогитѣ* приемъ е извѣстенъ подъ името „башрикия кумбхарка“ и се състои въ слѣдното:

Желающитѣ да се сдобиятъ съ тази дарба се отеглятъ въ подземни пещери, дѣто атмосферата е по еднообразна и по влажна отъ тази на земната повърхностъ, и дѣто, слѣдователно, нуждата отъ храна

се чувствува по слабо. Апетитътъ на човѣка е пропорционаленъ съ количеството на издишаната въ известни интервали вжглелива киселина. Затова *йогитѣ* много неопотрѣбватъ солъ, а живѣятъ само съ едно млѣко, което пиятъ само веднѣжъ въ 24 часа ношя и днитѣ прѣкарватъ въ пълукаталептическо състояние. Тѣ се движатъ по възможность по бавно, за да могатъ да дишатъ колкото се може по рѣдко: движението увеличава количеството на издишаната вжглелива киселина; ето защо философията на *йогитѣ* прѣдписва *избѣгване* на движението.

Количеството на издишаната вжглелива киселина се увеличава при живия разговоръ и, напротивъ, то се намалява при мълчанието: *йогитѣ* се учатъ да говорятъ бавно и тихо, а често даже се заставляватъ да даватъ обѣщание за мълчание. При *физическия* трудъ количеството на вжглеливата киселина сжщо се увеличава, а при умствения трудъ се намалява: затова *йогитѣ* прѣкарватъ живота си въ съзерпание и размишление. *Йогитѣ* практикуватъ два вида методи за минимално дишане *надмазанна* и *сидухазанна*. Ето какво говори „*Шика Деви*“:

„Съдни по турски; изправи добръ кръста и врата си, сложи ржитѣ на колѣнетѣ си. Запуши устата си и почни силно да издишашъ прѣзъ носа си. Следъ това дишай и издишай колкото се може по скоро, до като не почувствуваши да ти става лошо; тогава почни да дишашъ съ дъсната наздра и като си напълнешъ бѣлия дробъ, веднага спри дишанието си, като се стараешъ до гледашъ края на носа си. Следъ това вдишай въздухъ съ лъвата наздра, сетнѣ отново дишай съ дѣсната наздра, пакъ спри дишането и почни отново цѣлия процесъ съ дъсната наздра и т. н. т.

„Като се слобиятъ съ дарбата да практикуватъ горѣказанитѣ съзерпателни позиции въ продължение на два часа непрѣкъснато, говори Дръ Полъ, *йогитѣ* почватъ да практикуватъ *пранаяма*, степень на призованъ трансъ, характеризуемъ съ изобилно изпарение, треперане на всички членове на тѣлото и съ чувство

на необикновена лекостъ въ цѣлия организмъ. Слѣдъ това *йогитъ* почватъ да практикуватъ *пратнахара*. Степень на произволенъ трансъ, въ врѣме на който всичкитѣ петъ чувства сж въ пълно бездѣйствие. Слѣдъ това идва *дхирана*, сжщо произволенъ трансъ, дѣто не само физическитѣ чувства, по даже и умственитѣ способности прѣставатъ да дѣйствуватъ: човѣкъ пада въ пълна катаlepsия на ума и тѣлото. Този тѣй богатъ съ физически страдания и изискващъ най твърда рѣшителность приемъ коронава *йогитъ* съ *дхирана* — състояние на пълно неизразимо блаженство. Споредъ тѣхнитѣ думи тѣ плаватъ въ океана на вѣчната свѣтлина или електричеството на *акаша* (*Ананта Джиоти*, което тѣ наричатъ „душа на Вселената“). Въ състоянието на *дхирана йогитъ* ставатъ ясновидци. *Дхираната* на *йогитъ* е сжщито нѣщо както *туфия авастха* на ведантиститѣ, къмъ които принадлежатъ *радждъ—йогитъ*.

„*Самади* е послѣдната степень. Въ това състояние *йогтъ*, подобно на прилѣпа, таралежа и пр. може да прѣкара въ пълно отсѣтствие на атмосферния въздухъ, храна и вода“.

„Извѣстни сж три подобни случаи, дѣто и тримата *йоги* сж изпадали въ състояние на нашата смъртъ, слѣдъ като запушваха херметически гърлото съ языка си. По този начинъ единъ пенджабски факиръ е можалъ да прѣкара безъ храна 40 деноношия, заровенъ въ единъ стѣкленъ ковчегъ въ земята. Този фактъ очуди много хора въ Европа. Но има и по странни случаи. На основание на така нарѣченитѣ *лагима* и *гарима* (запасенъ въздухъ въ бѣлия дробъ, както хамелеона), единъ мадраски браминъ въ мое присѣтствие издържа 12 минути безъ да диша! Но всичко това сж само едни физически феномени, производими отъ *хати—йогитъ*. Всѣкой отъ тѣхъ подлежи на изслѣждане отъ страна на естественитѣ и физически науки. Тѣ сж ме интересували много по малко отъ феноменитѣ изъ областята на психологията. И въ това именно отношение азъ нѣмахъ щастие: отъ

всички познати менѣ въ продължение на 35 годишната ми кариера въ Индия, отъ *раждѣ-йогитѣ*, продължава Д-ръ Полъ, нито единъ не искаше да ми открие нито една отъ природнитѣ тайни, които имѣ се приписватъ, безъ да се гледа на личното имѣ разположение спрѣмо менѣ. Единъ, напримѣръ, съвсѣмъ отричаше могъществото, което му се приписваше; другъ откровенно призна, че притежава това могъщество, (даже не веднѣжъ ми доказа това) но отказа да ми даде каквигодѣ обяснения въ това отношение. Най сетнѣ трети се съгласи да ми открие нѣщо си, ако се закълна никога и никому да не обаждамъ нищо отъ това, което науча, па даже и на смъртното легло. Тѣй като въ този случай моята единствена цѣль бѣше да просвѣтя потѣналия въ невѣжество и атеизмъ свѣтъ, азъ не искахъ да дамъ подобна клетва и се отказахъ. А дарътъ на *раждѣ-йогитѣ* е несравнено интересенъ и хиляда пѣти по важенъ за свѣта, отъ колкото феноменитѣ на хати—йогитѣ. Дарбитѣ които имѣ се приписватъ сж слѣднитѣ: 1-во пророчества и прѣдвиждане бждаши събития; 2-о разбирање всички непознати тѣмъ езици; 3-о лѣкуване болести; 4-о четене чужди мисли; 5-о чуване разговори и виждане на разстояние нѣколко хиляди мили отъ тѣхъ; 6-о разбирање езика на всички диви звѣрове и птици; 7-о *прокомя*—спирание ржката на врѣмето, като се спазва юношеския изгледъ и възраст въ продължение на периодъ почти невѣроятенъ; 8-о способностъ да се напуща собственото тѣло и да се влиза въ друго; 9-о *вазирва*—способностъ да се укротяватъ или да се убивашъ само съ единъ погледъ най дивитѣ и свирѣпи хищници и 10-о—най ужасното—мезмеричерка сила, която напълно покорява хората и само съ силата на волята ги заставлява да се подчиняватъ на неизразенитѣ заповѣди на йогитѣ“.

Нѣколко отъ тия феномени Д-ръ Полъ е видѣлъ лично и се е убѣдилъ въ тѣхната обективна реалностъ, за други пѣкъ, които сж имали случая да видятъ толкова ного непонятни работи, казва, че ако не сж

вѣрвали, то поне не сж ги отричали. Но това за което той гарантира е факта, че *йогитъ*, по желание, може да спре дишането си *иъли* 43 минути и 12 секунди. О наука! И ти ли, както всичко друго, си само *суета суетъ*, когато ни увѣрявашъ, че до сега нито единъ водолазъ на свѣта не може да прѣкара подъ водата по дълго отъ 2 минути?

Но нали *науката* е рѣшила това веднажъ—ние, лековѣрнитѣ профани нѣма какво да ѝ противорѣчимъ. Несъмнено е обаче, че въ Европа се четатъ на прѣсти хората, които знаятъ приематъ на *йогитъ* и срѣдствата, които сж употрѣбавали философитѣ въ стара Индия за, така да се каже, постепенното *прѣраждане* на пѣлия човѣшки организмъ. Всичко, каквото ученитѣ физиолози би имали право да кажатъ, поне въ този случай, то е слѣдното: „физиологическитѣ явления, които ние наблюдавахме при *известни*, *познати намъ условия*, сж изслѣдвани отъ насъ добрѣ и ние гарантираме за правилността на заключенията си.“

Но защо ние да не можемъ да прибавимъ това: „но тѣй като нѣмаме претенцията да увѣряваме свѣта въ *пълното* познание на всички познати и непознати сили въ природата, които сжществуватъ *или би се манифестирали при известни още непознати намъ условия*, ние нѣмаме право да прѣпятствуваме на хората въ стрѣмлението имъ да изслѣдватъ непознатитѣ *намъ* научни области, тѣй като не се осмѣляваме да твърдимъ, че човѣшкия организмъ е съвършено неспособенъ за трансцендентална дѣйностъ, появяваща се наистина при особни, а често пжти и *известни намъ условия*, то ния не желаемъ да ограничаваме нашитѣ изслѣдователи само върху нашитѣ научни открития“.

Само това би хвърлило свѣтлина върху тѣсната хармонична и непрѣкъсната връзка на видимия съ невидимия миръ. Но, както е казалъ единъ изъ уважаемитѣ руски учени мъже, професоръ Бутлеровъ,

„всичко трѣбва да се знае.“ Нарастването пъкъ на знанията може само да обогати, но не и да осиромаша науката, това трѣбва да става връзъ строго наблюдение, изучване, провѣрка, опитване, за да го постигнемъ, ржководени отъ *положителната научна метода*, по сжщия начинъ, по който признаваме всички други природни явления. „Ние правимъ позивъ не къмъ едно слѣпо вѣрване, както е бивало въ миналитѣ врѣмена, но къмъ самото знание: не къмъ отричането на науката, но къмъ разширението на нейната областъ“

„ . . . . . присжтствували ли сме ние при построяването на Вселенната и видѣли ли сме нѣкога да се отварятъ прѣдъ насъ *вратата на смъртта*, та смѣемъ да твърдимъ, че *тука*, а не *тамъ* се намира жилището на вѣчната свѣтлина?“

Ал. Шишковъ.

Какво сме длъжни на мъртвитѣ ?

Г-нъ Ив. Русеновъ отъ гр. Плѣвенеъ ни съобщава слѣдното:

„Плѣвенския жителъ А. Г. Тошмаковъ, когото, вѣрвамъ, познавате, на 5 мартъ, слѣдъ 7 дневно болѣдуване отъ простуда, умрѣ, като остави 6 малолѣтни мжжки дѣца. Когато бѣше живъ често сме бесѣждали по спиритизма. Слѣдъ неговата смъртъ ето що се случва въ кжщата му. На третия день отъ смъртта му, слѣдъ като му прикадили по обичая и си отишли другитѣ външни жени, останали въ стаята, дѣто умрѣлъ, жена му и моята жена и разговорали за бързата и внезапна смъртъ, порали която не можалъ да разправи вземане—даванията си. Внезапно се почуква на масата—ослушватъ се и продължаватъ разговора; чуването пакъ се повтаря, но сега подъ масата; замълчали и вдовицата почнала да плачи, като казалъ, че това трѣбва да е духътъ на мжжътъ ѝ, който иска да ѝ се яви.

„Слѣдъ нѣколко дена голѣмото момче на покойния слушало една вечеръ, какъ се разхожда изъ салона човѣкъ и тананикалъ, както правялъ баща му—ф—ф—ф . . . Това се продолжило около единъ часъ; слѣдъ туй то заспало и не чуло нищо.—Борисъ, друго отъ дѣцата му, влиза въ салона и почва да чете една книга. Внезапно масата изпращѣла силно, слѣдъ това на пода се чува шумъ като отъ захвърленъ бобъ. Момчето се

оплашва и избѣгва. Другъ пжтъ, когато било само, ключа на стаята, овѣсенъ на бравата, само се одарилъ въ вратата и продължавалъ да се люлъе като кога го клати човѣкъ, безъ да спира. Момчето пакъ избѣгало вънъ. Една ношъ два—мѣсечното му дѣте било прѣнесено отъ едина край на кревата на срѣдата му. Друга ношъ пжкъ, когато майка ми лежала на земята до кревата будна, дѣтето отъ кревата велнага се прѣнесло въ краката ѝ. Пооплашили се съ сестра ми, но скоро се окопитили и до сутринята не заспали.—Друга ношъ пакъ на съване майка ми била будна и чула, че до печката се хвърлила лъжичка за сладко; станала да провѣри, но нишо не намѣрила.—Прѣзъ една ношъ на стѣпалата въ кухнята, въ която се влиза прѣзъ стаята отъ вънъ, намѣрили едно дърво.

„Тѣзи явления като ви съобщавамъ, разслѣдвайте ги, ако желаете и ми явяте какво мислите за тѣхъ.“

*

Горнитѣ факти и подобнитѣ тѣмъ говорятъ сами за себе си. Нашето обяснение е твърдѣ ясно—духътъ на починалия прибивава въ кжщата си и върши всички тия работи. Не за първи пжтъ такива явления се случватъ—малко ли кжщи по такъвъ поводъ запускатъ? Въмѣсто живитѣ обитатели да потърсятъ способъ да се съобщатъ съ обитателя духъ и му помогнатъ да се развърже отъ материалнитѣ връзки, които го заператъ въ земното му жилище, тѣ се изпоплашватъ, напушатъ кжщата и оставятъ невидимия обитателъ на печалната му сждба. За да подпомогнатъ духа да освободи кжщата, домашнитѣ трѣбва да намѣрятъ медиумъ да се съобщатъ чрѣзъ него съ духа и изпълнятъ волята му, или да се молятъ Богу за неговото прѣчистване и успокоение. Живитѣ сж длъжни да се молятъ освѣнъ за себе си и за покойницитѣ си. Само протестанскитѣ черкви отъ християнската религия не се молятъ за душитъ на мъртвитѣ си и грѣшатъ въ това. Прѣди мѣсець при единъ сеансъ въ София чрѣзъ спящъ медиумъ, се яви духътъ на починалия софийски евангелски пастиръ Н. Т. Бояджиевъ. На зададения въпросъ по тоя догматъ ми отговори:

Евангелиститѣ грѣшатъ дѣто отричатъ молението за душитъ: вие трѣбва да се молите за себе си, за живитѣ и за духоветѣ (мъртвитѣ).

Никой не може да знае кое е най—добро за духоветѣ, отколкото самитѣ тѣ. А тѣ искатъ да се молимъ за тѣхъ.

Припомнямъ си неотдавнашенъ единъ мой сънъ, който хвърля свѣтлина върху тоя въпросъ.

Прѣди година почина внезапно, като е говорилъ въ пловдивската Еван. църква евангелиста отъ Ямболъ, Петръ Гергиевъ Той издъхналъ, щомъ седналъ на стола слѣдъ свършване на

рѣчта си. Своеврѣмено азъ се извѣстихъ за смъртъта на тоя почтенъ старецъ, когото познавахъ отъ прѣди 17 години и често съмъ му гостувалъ, при посѣщение на Ямболъ.

Миналата есенъ една ношъ въ сънъ слушамъ като че ме вика нѣкой; гласътъ идеше отъ къмъ западъ. Опжтихъ се напосока и гледамъ прѣдъ себе си равнише—гробнища. Спирамъ се прѣдъ единъ гробъ, надъ който виждамъ проснато съ крака къмъ изтокъ тѣлото на дѣдо Петра.

—Познавашъ ли ме? запитахъ го.

—Слабъ и тихъ гласъ долете до ушитѣ ми:

—„Да, повикахъ—те имамъ една молба къмъ тебе: шешъ ли да се помолишъ за мене, че никой другъ не се моли.“

—Съ готовность! отговорихъ му.

Обърнахъ се къмъ изтокъ и произнесохъ твърдѣ кратка молитва: „Господи, упокой рабътъ си Петра въ царството си!“

Слѣдъ тоя сънъ се разбудихъ. Съновидѣнието се отпечати дълбоко въ душата ми, разсѣдихъ, че духътъ на покойния трѣбва да чувствува потрѣба отъ молитва за него и, навѣрно, като своитѣ му не сподѣлятъ убѣждението, че е потрѣбно да се молимъ за мъртвитѣ, то и никой не го е споменалъ въ молитвитѣ си, нито би сторилъ това, ако би му се явилъ ноця на сънъ, както се яви менъ. Изправихъ се надъ леглото си и се помолихъ повторно съ сжшата кратка молитва.

Исусъ не забрави затворенитѣ отъ врѣмето на Ноя духове въ тъмницата, а слѣзе да имъ проповѣдва освобождение.

Какво сме длѣжни ние на мъртвитѣ?

—Молитва за упокоението и избавлението имъ отъ тъмнината, въ която отиватъ всички. що сж грѣшили прѣзъ живота и не сж се покаjali и изправили на врѣме.

Т. И. Б-въ.

Е. П. Блавацка

Може ли двойника да убие?

[Писмо до „The Sun“]

Една сутринъ въ 1867 г. Източна Европа бѣше изненадана отъ новини отъ най-ужасно естество. Михаилъ Обреновичъ, царствующия князь на Сърбия, леля му, княгинята Катерина, или Катинка, и нейната дѣщеря, бѣха убити посрѣдъ бѣль день, близо до Бѣлградъ, въ собствената имъ градина, като убийци-

тѣ останаха неизвѣстни. Тѣлото на княза бѣше пронизано съ нѣколко куршума, и подиръ това буквално насѣчено. Княгинята бѣ убита на мѣстото, а младата ѝ дѣщеря макаръ още жива, не даваше никакви надежди. Обстоятелствата сж още твърдѣ прѣсни за да бждатъ забравени, но на врѣмето си по ония страни, случаятъ произведе потрѣсающе впечатление.

Въ Австрийскитѣ владѣния и въ тѣзи подѣ съмнителното покровителство на Турция, отъ Букорещъ до Триестъ нито една видна фамилия не се чувствуше сигурна. Въ тѣзи полу-ориентални страни всѣки Монтеки има своя капулети, и носеше се мълва че това кърваво дѣло е било причинено отъ Князь Каргьргиевича. Нѣколко невинни лица бѣха, като обикновено въ подобни случаи, затворени, но истинскитѣ убийци избѣгаха отъ рѣшетѣ на правосъдието. Единъ младъ роднина на покойния, силно обичанъ отъ народа, още дѣте, бѣше взетъ отъ школата въ Парижъ, гдѣто бѣ изпратенъ на учение, доведенъ въ Бѣлградъ съ тържество и поставенъ за Господаръ на Сърбия. Въ шума на политическата буря трагедията въ Бѣлградъ бѣше забравена отъ всички, освѣнъ отъ една стара сръбкиня, която е била привързана къмъ Обреновичевата фамилия, и която, подобно Рахила, не можала да се утѣши поради смъртъта на дѣцата ѝ. Подиръ възцаряването на младия Обрѣновичъ, внука на убития, тя си продади всичко що имаше и се изгуби, но не прѣди да даде тържествената клѣтва надъ гробоветѣ на жертвитѣ да отмъсти за смъртъта имъ.

Пистателката на тази истинска случка бѣ прѣкарала нѣколко дена въ Бѣлградъ, нѣщо три мѣсеца прѣди тази страшна случка, и познаваше княгинята Катинка. Въ кѣщи тя бѣше една малка, учтива, и малко лѣнничка жена; вѣнъ тя изглѣждаше като Парижанка по маниери и възпитание.

Тѣй като почти всичкитѣ лица на тази истинска история сж още живи, то дългъ ми се налага да прикривамъ имената имъ.

Старата сръбкиня рѣдко напущаше своя домъ,

освѣтъ за да види княгинята. Оградена съ купъ възглавници, облѣчена въ красивата национална носия, тя изглеждаше като една Кумеанска Сибила въ днитѣ ѝ на спокойна почивка. Страшни разкази се шушняха за нейнитѣ окютни знания. Единъ роднина на нашия хазяинъ билъ дълго врѣме измѣчванъ отъ единъ странствующъ вампиръ, и му е била и изсмукана кръвта дори до смъртъ отъ нощния посѣтителъ; когато молитвитѣ и заклинанията на епархийския свещеникъ сж биле безполезни, жертвата била веднага освободена отъ Господа П—, която извиждаха злия духъ само съ едно просто заканване съ юмрукъ, и съ ругание на негова собственъ езикъ. Тукъ въ Бѣлградъ азъ за първи пѣтъ научихъ този високоинтересенъ фактъ въ филологията, именно, че духоветѣ иматъ тѣхенъ собственъ езикъ.

Старата госпожа П—имаше за другарка едно лице, което ще играе главната роля въ този ужасенъ разказъ. Това бѣше едно младо момиче циганче изъ нѣкоя частъ на Румания, около четирнадесетъ години на възраст. Гдѣ е била родена, коя е тя, както се виждаше тя знаеше толкова колкото кой да е другъ. Казаха ми, че тя била донесена единъ день отъ една група странствующи цигани, и оставена въ двора на старата госпожа, отъ когато влиза като членъ на семейството. Като прѣкоръ тя носеше името „спящото момиче,“ тѣй като тя имаше чѣртата да заспи на всѣко врѣме и врѣдъ гдѣто се случи да бѣде, прѣзъ което врѣме говори съ гласъ своитѣ сънища. Името ѝ бѣше Фрозия.

Около осемнадесетъ мѣсеца слѣдъ като новината за убийството бѣ достигнала Италия, гдѣто се намирахъ тогава, азъ пѣтувахъ изъ Банатъ въ една малка моя собствена каруца, наемайки коне врѣдъ гдѣто ми станеше нужда. По моя пѣтъ азъ срѣцнахъ единъ старъ французинъ, ученъ, който пѣтуваше като мене самъ, но само съ тази разлика, че когато той бѣ пѣшеходець, азъ се носѣхъ високо надъ пѣтя на тронъ състоящъ се отъ слама върху сѣдалището на една

друсающа каруца. Намѣрихъ го една прѣкрасна утринъ заспалъ въ една пустиня отъ драки и цвѣтя, и щѣхъ безъ малко да го прѣгазя, погълната както бѣхъ въ съзѣрцание окрѣжаващата чудесна сцѣна. Ние скоро се запознахме безъ да имаме нужда отъ голѣма церемония на прѣпорѣчване единъ другиму. Бѣхъ чувала да се поменува името му въ крѣгове заинтересувани въ месмеризмъ (хипнотизмъ). и го знаехъ за единъ си лень адептъ отъ школата на Дюпоте.

„Азъ намѣрихъ,“ забелеза той, въ течението на разговора слѣдъ като му бѣха направили мѣсто върху моето сѣно, „единъ отъ най-чудеснитѣ субекти въ тази Тебаида. Тази вечеръ имаме срѣща съ фамилията. Тѣ се опитватъ да откриятъ мистерията на едно убийство посрѣдсовомъ ясновидството на едно момиче . . . то е чудесно!“

„Коя е тя?—запитахъ азъ.“

„Едно руманско циганче. Както се вижда то било отхранено въ фамилията на сръбския царствующи князь, който не властвува вече, защото той бѣше твърдѣ мистериозно уб. — Ей, внимателно! Дяволе, ти ще ни хвърлишъ отъ урвата!“ бързо извика той, като безцеремоно дръпна отъ мене поводитѣ, и силно дръпна коня.

„Не подразбирате ли княза Обреновичъ?“ попитахъ азъ.

„Да, тъкму него.“ Довечера азъ ще бжда тамъ, надѣвайки се да завърша една серия отъ сеанси като успѣя да развия едно най-чудесно проявление на скрититѣ сили въ човѣшкия духъ. Вие можете да додете съ мене. Азъ ще ви запозная; при това, вие може да ми помогнете като прѣводачка, тъй като тѣ неразбиратъ френски.“

Тѣй като бѣхъ напълно увѣрена, че ако медеумката е Фрозия, то останалата фамилия трѣба да е тази на госпожа П—, азъ се съгласихъ на драго сърдце. При залезъ слънце ние бѣхме при политѣ на планината, върху което бѣ разположенъ стария замъкъ

който стариятъ французинъ наричаше дома. Той наистина заслужаваше даденото му поетическо название.

Когато нашата каруца минаваше по подозрителния висящъ мостъ върху рова, който заобикаля замъка, азъ видѣхъ да се вдига бавно отъ пейката една едра фигура, която се приближи до насъ и въ нея азъ познахъ моета стара приятелка госпожа П —, съ едно изражение по блѣдо и по мистериозно отъ прѣди. Тя не показва изненада при виждането ми, но просто ме привѣтствува по стария сръбски обичай: съ тройна цѣлувка по двѣтѣ страни, и като ме взе подъ ржка отведе ме направо въ едно гнѣздо отъ върба. Полуизлѣгната на една малка черга върху дебелия трѣва, съ гърба си къмъ довара, стоеше нашата Фрозия.

Лицето ѝ изглеждаше смъртно блѣдо, очитѣ ѝ разтворени, и цѣлото ѝ изражение прѣдставляваше оня камененъ, свинксоподобенъ изгледъ, който характеризира всички прѣнесени ясновидящи самнамбули. Ако да не бѣше тѣжкото повдигане на гърдитѣ ѝ, чезвкъ би я взелъ за мъртва, тъй безжизнено бѣше лицето ѝ. Французинътъ ми каза, че той я привелъ въ това състояние тъкмо въ момента, когато сме се приближавали до къщата; и той веднага се залови съ *субекта*, както той наричаше Фрозия. Безъ да обръща по нататкъ внимание на насъ, той я взе за ржка, и като направи нѣколко бързи паси, изправи ржката и я вкамени. Ржката, твърда като желѣзо, остана въ това положение. Тогава затвори ѝ всичкитѣ прѣсти освѣнъ единъ—срѣдния—когото направи да указва къмъ вечерната звѣзда, която трептеше въ тъмно синето небе. Подиръ той прѣмина отъ другата страна и почна да снове отъ лѣво на дѣсно, хвърляйки тукъ и тамъ своитѣ флуиди.

Старата госпожа, която въ мълчание слѣдеше движенията му, съ брада облежната на ржката ѝ, изведнажъ сложи тънка, скелетоподобна ржка върху ржката му и го въспрѣ тъкмо въ момента когато щѣше да започва своитѣ правилни месмерически паси.

„Чакайте“, тя избѣрбора „до като се скрие ве-

черницата и като мине деветъ часа. Вурдалацитѣ се навъртатъ наоколо; тѣ могатъ да развалятъ влиянието.“

„Какво казва?“ попита месмеризатора, очевидно разтрѣвоженъ отъ нейнага намѣса.

Азъ му обеснихъ, че старата госпожа се бои отъ злотворното влияние на Вурдалацитѣ.

„Вурдалаци! Какви сж тѣзи Вурдалаци?“ възкликна французина. „Нека бждемъ доволни отъ християнски духове, ако тѣ ни почтатъ съ своето посѣщение, и да не губимъ врѣме за Вурдалацитѣ.“

Погледнахъ на госпожата. Тя бѣ станала смъртно блѣдна и вѣждигѣ ѝ бѣха застрашително свити надъ искромѣтнитѣ ѝ черни очи.

„Кажете му да не прави паси въ този часъ на нощта!“ извика тя. Той не познава страната. Даже и тази свята църкова не ще може да ни запази, ако веднажъ привлечемъ Вурдалацитѣ. Шо е това?“ — Прибави тя бутайки съ кракъ една връзка трѣви, шо ботанизирующия месмеризаторъ бѣ оставилъ близо на трѣвата. Тя се наведе надъ колекцията и внимателно разглѣда какви бѣха трѣвитѣ, подиръ което захвърли цѣлата връзка въ водата.

„Не трѣба да стои тукъ.“ каза тя твърдо; „тѣ сж св. Ивановитѣ трѣви, и могатъ да привлекатъ блуждающитѣ.“

Въ това врѣме нощта дойде, и луната освѣти околността съ една блѣда, странна свѣтлина. Ношитѣ въ Банатъ сж почги тѣй красиви както сж на Изтокъ и французинътъ трѣбаше да направи своитѣ опити на откритъ въздухъ, тѣй като свещеникътъ на църковата бѣше запрѣтилъ подобни нѣща въ кулата отъ страхъ да не би святото мѣсто да се изпълни съ херетическитѣ дяволи на месмеризатора, които той не билъ можалъ да закълне, тѣй като биле чуждостранни.

Стариятъ господинъ си хвърли пжтчиската блуза, възиретна си ржкавитѣ на ризата и като взе една театрална поза започна своя правиленъ процесъ на месмеризиране.

Подъ неговитѣ трептящи прѣсти като че ли на- истина месмеризаторскитѣ флуиди започнаха да свѣт- катъ на полутъмнината. Фрозия бѣ поставена тѣй, че нейното лице да гледа луната, и всѣко движе- ние на прѣнесеното момиче се виждаше като посрѣдъ бѣль день. Въ нѣколко къси минути голѣми капки потъ се явиха на челото ѝ и свѣтейки на луната се потъркулиха по блѣдото и лице. Тогава тя се под- вижи нѣкакъ трудно и започна да пѣе една едва-чу- та мелодия. Госпожата заинтересувана много въ думи- тѣ на тази мелодия наведе се надъ момичето и жад- но поглѣщаше всѣки слогъ. Съ тѣнкия си прѣстъ на устнитѣ, очитѣ ѝ почти излѣзли изъ орбитата имъ, фигурата ѝ неподвижна, старата госпожа изглежда- ше да се е обърнала на статуя на вниманието. Цѣла- та група бѣше интересна, и азъ съжелявахъ дѣто не съмъ художника. Коего послѣдва бѣше достойно за да влезе въ *Макбетъ*.

Отъ една страна тя, слабото момиче, блѣдо и смъртоподобно, прививаше се подъ невидимия флу- идъ на господина, който вече въ продължение на цѣль часъ бѣше неинъ пѣленъ господарь; отъ друга страна, старата матрона, която, изгаряна отъ неогасимия огънь на отмъщението, стоеше въ напрѣгнато ожидание да чуе дългоужиданитѣ имена на князови- тѣ убийци. Французинтъ самъ се показваше като прѣобразенъ съ своитѣ сиви коси изправени; грубата му фигура като да бѣше порасла въ нѣколко минути. Театралната претенция бѣше отишла, и прѣдъ насъ стоеше само месмеризатора, съзнавающъ своята отго- ворность, незнающъ възможнитѣ резултати, ожидай- ки и изслѣдвайки това което има да се случи. Извед- нажъ Фрозия, като че ли подигната отъ нѣкоя свѣрх- естествена сила, стана отъ облегатото си положение и застана права прѣдъ насъ, все пакъ неподвижна, ожидайки магнетическия флуидъ да я направлява. Французинтъ тихо взе ржката на госпожата и я сло- жи въ тази на сомнамбулиската, като заповѣда на послѣдната да влезе въ общение (en rapport) съ първата.

„Какво виждашъ моя дъще?“ тихо прошепна сръбкинята. „Може ли твоя духъ да намѣри убийцитѣ?“

„Търси и гледай“ строго изкомандува месмеризаторътъ, приковавайки погледа си въ лицето на своя субектъ.

„На пжтъ съмъ—отивамъ“, слабо прошепна Фро-виза; като че ли гласътъ ѝ не идѣше отъ нея самата, а нѣкакъ изъ окръжаващата атмосфера.

Въ този моментъ нѣщо тѣй странно се случи, че азъ се съмнѣвамъ въ моята способностъ да го опиша. Появи се единъ свѣтящъ облакъ, който тѣсно обхвана тѣлото на момичето. Първоначално само два пръста дебелъ, той постепенно се разшири, и като се събра ведно, изведнажъ като да изкочи отъ нейното тѣло и се сгъсти въ нѣщо като полутвърда мъгла, която твърдѣ скоро взе фигурата на самата сомнамбула. Насѣйки се надъ земната повърхностъ, формата се поколеба за нѣколко секунди, и тогава безшумно се понесе къмъ рѣката. Тя се изгуби като една мъгла, разтопи се въ лунното освѣщение, като чели погълнато отъ него.

Станалото азъ слѣдяхъ съ най голѣмо внимание. Мисериозната операция, извѣстна на изтокъ като извикване на сцинъ—лека, ставаше прѣдъ очитѣ ми. Да се съмнѣвамъ бѣше невъзможно, и Депюте е правъ когато казва, че месмеризмътъ е съзнаваната магия на древнитѣ и Спиртизмътъ—несъзнаванъ резултатъ на същата магия върху извѣстни организми.

Щомъ като мъглявиятъ двойникъ се измъкна изъ поритѣ на момичето, госпожата, съ едно бързо движение на свободната си ржка, измъкна изъ подъ дрѣхата си нѣщо което приличаше на малко стилето (кинжалъ) и го постави тѣй же бързо въ пазвата на момичето. Движението бѣше тѣй бързо, че месмеризаторътъ, погълнатъ въ своята работа, не го забѣлѣва, както ми каза самъ послѣ. Нѣколко минути минаха въ мъртва тишина. Приличахме на група вкаменени хора. Изведнажъ единъ възбуденъ и пронизвающъ викъ изкочи изъ устнитѣ на прѣнесеното мо-

миче; то се наведе напредъ, и като сграбчи етилето отъ пазвата си, взе да го забива настървено наоколо си въ въздуха, като че ли нанисаше удари на воображаеми неприятели. Устата ѝ се разпѣниха, и несвързани, ужасающа възкличания изкочиха изъ устата ѝ, между които разбъркани думи, азъ чухъ нѣколко пѣти да се повторятъ двѣ познати християнски имена на мъже. Мисмеризаторътъ бѣше тъй изплашенъ, че той изгуби всѣкаква контрола надъ себе си, и вмѣсто да отдръпне флуида си, той продължи да ѝ праща още повече.

„Внимавайте“, извикахъ азъ. „Стойте! Вие ще я убийте, или тя васъ ще убие!“

Но французинътъ безъ да знае бѣше събудилъ тѣнки природни сили, надъ които нѣмаше властъ. Като се обърна стрѣмително къмъ него, момичето се хвърли върху му съ стилето и безъ малко щѣше да го убие, ако той не бѣ успѣлъ да отскочи назадъ, като се отърва само съ едно доста сериозно одраскване на дѣсната рѣка. Бѣдниятъ човѣкъ бѣше ужасенъ; като се възкачи, съ една необикновена за възрастта и тѣжестта му живостъ, на стѣната надъ нея, той събра остатѣка отъ своитѣ сили и изпрати по нейно направление редъ паси. При едно второ повторение момичето възпрѣ ножа и застана неподвижно.

„Какво направи?“ застрашително извика месмеризаторътъ на френски, сѣдналъ като нѣкой чудовищень катаконго върху дуvara. „Кажми ми азъ ти заповѣдамъ!“

„Азъ направихъ. . . само това—което тази, която ми казахте да слушамъ. . . ми заповѣда.“ отговори момичето на френски, за мое очудване.

„Какво ти заповѣда старата магьосница?“ непочтително попита той.

„Да ги намѣря. . . които убиха.—да ги убия. . . азъ сторихъ това. . . и тѣ не сж вече. . . Отмѣстени! . . . Отмѣстени! . . . Тѣ сж. . .“

Ето възкличание на триуморъ, едно велегласно

проявление на адска радостъ, се разнесе изъ въздуха, и като стъбуди кучетата отъ съсѣднитѣ села, единъ вой отъ лаяне започна въ сжшия моментъ, подобно едно непрѣкъснато ехо на госпожения викъ:

„Отмѣстена съмъ! Чувствувамъ го, зная го! Моето внимателно сърдце ми казва, че тѣ не сж вече между живитѣ.“ И тя падна въ изнѣмоиение на земята, като повлече въ своето падане и момичето.

„Надѣвамъ се, че моя субектъ нѣма да направи никаква друга вреда този вечеръ. Тя е единъ упасенъ, както и твърдѣ чудесенъ субектъ,“ каза французинтъ.

Раздѣлихме се. При дена подиръ това азъ бѣхъ въ Т—; чакайки въ единъ ресторантъ да ми донесатъ да обѣдвамъ, азъ взехъ единъ вѣстникъ, и първото нѣщо, на което ми пална погледа бѣше:

„Виена, 186 —. *Двъ мистериозни смърти.*“

Снощи, 9 часа 45 мин., когато П— е билъ готовъ да си лѣга, двама отъ аташиранитѣ господа изведнажъ проявили голѣмъ ужасъ, като да сж видѣли нѣкое застрашително видѣние. Тѣ викали, прививали се, и тичали изъ стаята, държейки ржиѣтѣ си като да се запазятъ отъ ударитѣ на нѣкое невидимо оржие. Тѣ не обръщали никакво внимание на жаднитѣ въпроси на княза и на свитата, но наскоро паднали на пода прививайки се, и умрѣли въ страшна агония. По тѣлото имъ не се виждало нищо, което да покаже, че сж умрѣли отъ апоплексия, нито имало какви да е рани; но страшно е да се каже, имало по тѣхъ много тъмни мѣста и дълги бѣлѣзи по кожата, като да сж мушкания и удряния съ тѣпъ прѣдметъ. Аутопсията показаха, че подъ всѣки отъ тѣзи мистериозни бѣлѣзи имало събрана съсирена кръвь. Случаятъ възбужда голѣма сенсация и факултетътъ не е въ състояние да разрѣши мистерията.

(Прѣводъ отъ английски).

Обиновениятъ човѣкъ слѣдъ гроба.*)

Този класъ, (заминалитъ задъ гроба хора) е милиони пжти пѣ многочисленъ отъ тѣзи, за които вече говорихме, и характерътъ и условията на неговитъ членове се видоизмѣняватъ въ крайно широки граници. Въ еднакво широки граници се различава сжщо дължината на тѣхния животъ въ астралното поле (чистилището), защото когато има едни, които оставатъ въ тази областъ само нѣколко дена или часа, други оставатъ за много години и даже столѣтия.

Човѣкъ, който е водилъ добъръ и чистъ животъ, чиито най-силни чувства и жаднения сж биле несебелюбиви и духовни, нѣма да има нищо, което да го привлича въ това поле, и ако бжде оставенъ самъ, той нѣма ни най-малко да се задържи въ него, или ако остане малко, нѣма да има кое да го събуди къмъ работа на това поле. Защото, трѣбва да се разбере, че слѣлъ смъртъта истинскиятъ човѣкъ (духътъ, човѣкътъ-духъ, без-смъртната искра) се отдрѣпва въ себе си, и както при първата стѣпка на този процесъ, той оставя настрана физическото тѣло, и почти непосредствено слѣдъ това и етерния двойникъ, тѣй е наредено, шото той колкото е възможно по-скоро да захвърли сжщо и астралното тѣло, и да прѣмине въ небесния миръ, гдѣто само духовнитъ му жаднения могатъ да дадатъ съвършеніи си плодъ.

Благородниятъ и чисто-сърдеченъ човѣкъ ще бжде способенъ да стори това, защото той е достигналъ да подчини всички земни страсти въ живота си на земята енергията на неговата воля е била направлявана въ висши канали, и затова у него има малко енергия на нисши желанія, която трѣбва да се изработи (изчисти) въ астралното поле. Слѣлователно, неговото стоение тамъ ще бжде твърдѣ кратко и най-вѣроятно е, че късото врѣме което има да прѣкара тамъ, ще бжде минато въ едно сънливо полусъзнание; до като падне въ оня истински сънь, прѣзъ врѣме на който той съ своитъ висши принципи най-послѣ се освободи отъ останалата обвивка и влѣзе въ блажения животъ на небесния миръ.

За човѣка, който оше не е трѣгналъ по пжтя на оклюлтното развитие, описаното е идеалното състояние на нѣшата, но, естествено, то не е достигнато отъ всички, нито даже отъ бол-

*) Това е изводъ отъ съчинението на англичанина К. У. Ледбѣртъ—вече извѣстенъ по прѣведенитъ му нѣколко книги— *Астралното поле*. Четателятъ вече знае, че този знаменитъ мжжъ има напълно развити своитъ духовни способности и за него невидимия миръ е тѣй достъпенъ, както за насъ е видимия. Въ прѣдметното съчинение ние имаме едно научно описание на тази областъ, която по християнски се нарича Чистилище Въ „Теософска Библиотека“ това съчинение ще влезе въ втората година.

шинството. Срднниятъ човѣкъ по никой начинъ не се е осво- бодилъ отъ всички нисши жалаия прѣди смъртъ, и необходи- мо му е дълъгъ периодъ отъ повече или по-малко съзнателенъ животъ изъ разнитѣ подраздѣления на астралното поле за да даде врѣме на силитѣ, които той самъ е породилъ въ себе си (хранени прѣзъ живота съ своитѣ желанія и страсти) да изра- ботятъ (изхарчатъ) себе си и тѣй да освободятъ висшето азъ.

Всѣки единъ слѣдъ смъртъта трѣбва да мине прѣзъ всич- китѣ подраздѣления на астралното поле *) по пжтя за небесния святъ (рая), макаръ отъ това да не трѣбва да се заключи, че той ще бжде съзнателенъ въ всички тѣхъ. Като е било необ- ходимо физическото тѣло да съдържа въ своето устройство фи- зическата материя отъ всичкитѣ ѣ състояния! твърдо, течно га- зообразно и етерно, тѣй сжшо неизбѣжно астралниятъ носителъ трѣбва да съдържа частици принадлежащи на всички съответствени подраздѣления на астралната материя, макаръ пропорцитѣ да вараиратъ твърдѣ много въ разнитѣ случаи.

Сега трѣбва да се помни, че заедно съ материята, която влиза да състави астралното му тѣло, човѣкъ взема отъ окръ- жающия океанъ—материя това което ние наричаме елементал- на есенция, която, до като човѣкъ е живъ, се сгрупира въ ед- но и образува нѣщо като искусственъ елементалъ. Този елемен- талъ врѣмено има своя опрѣделенъ животъ, и слѣдва течени- ето на своето собствено развитие надолу камъ материята безъ да се грижи (или даже безъ да съзнава) за удобството или ин- тереситѣ на егото, къмъ което се случи да бжде привързанъ — съ което причинява тази вѣчна борба между волята на плътъ- та и волята на духа, за която толкова много автори поминаватъ. Но при всичко че това е „единъ“ законъ на членоветѣ, който се бори противъ закона на ума“ **), и при всичко, че ако човѣкъ го възпира, вмѣсто да го подчини, неговото развитие не бжде твърдѣ много попрѣчено, все пѣкъ не трѣбва да се мисли, че той (този елементалъ) е зло само по себе си, защото той все си е законъ—все пакъ си е той изливане на божествената си- ла, която отива по своя прѣдначертанъ пжтъ, макаръ този пжтъ въ даления случай да е надоленъ камъ материята, вмѣсто наго- ренъ и далегъ отъ материята, както е нашия. ***)

Когато при смъртъта човѣкъ напустне физическото поле разрушителнитѣ сили на природата започватъ да дѣйствуватъ върху астралното му тѣло, и елементалтъ тогава вижда, че не- говото сжществуване като отдѣлно сжщество се намира въ опас-

*) Това сж разнитѣ тѣй наречени, „митарства“ на Чистилището (прѣв.).

***) Фраза на ап. Павла (прѣв.)

****) Този важенъ въпросъ за секретя на оная борба, която всѣки изпит- ва въ душата си, борба между доброто начало въ насъ и страститѣ ни, четате- лятъ ще намѣри много добръ разработенъ въ знаменитата книга отъ сжщия авторъ, *Отъ Другата Страна на Смъртъта*, т. 3 на „Теософска Библиотека.“

ность. Той започва да работи за да запази себе си, и да поддържа астралното тѣло толкова дълго, колкото е възможно; и методата му да достигне това е да прѣнареди материята, отъ която е съставенъ. въ единъ видъ брони една слѣдъ друга, като тази на най-нисшето (и слѣдователно най-грубото) подполе остава отъ вѣнъ, тѣ като тя ще прѣдстави най-голямо съпротивление на разрушението.

Сега, даденъ човѣкъ има да стои въ това най-нисшо подраздѣление до като успѣе да освободи своето истинско азъ до толкова, до колкото е възможно отъ материята на това подполе; и когато това бжде направено, неговото съзнание се центрира въ слѣдующата отъ тѣзи концентрически брони, (тази образувана отъ материята на шестото подраздѣление), или казано съ други думи, той минава въ слѣдующето подполе. Мо, жемъ да кажемъ, че когато астралното тѣло е изхарчило своята привързаностъ къмъ едно подполе, по-голямата частъ отъ частицитѣ принадлежащи на това подполе, отпадатъ отъ тѣлото, и тогава то намира себе си въ близко сподство съ слѣдующето по-висшо състояние на съществуване. Неговата специфическа тѣжестъ, тѣй да се каже, постоянно се намалява, и тѣй то постоянно се вдига отъ нисшитѣ равнища въ по-висшитѣ възпирайки се само врѣмено, когато бжде точно балансирано. Очевидно това е обяснението на бѣлѣжката, често правяна отъ заминалитѣ, които се явяватъ на сеанситѣ, че тѣ наскоро ще се повдигнатъ въ една по-висша сфера, отъ която ще имъ бжде невъзможно, или не тѣй леко, да се сношаватъ посрѣдствомъ медиумъ; и наистина, когато човѣкъ се повдигне на най-висшето подраздѣление на това поле, той намира че му е почти невъзможно да си послужи съ обикновенъ медиумъ.

Тѣй виждаме, че дължината на задържането на даденъ човѣкъ въ кое да е подраздѣление на астралното поле ще бжде тѣкмо пропорционално на количеството негова материя, находяща се въ неговото астрално тѣло, а това на свой редъ зависи отъ живота, който той е водилъ, отъ желанията на които се отдавалъ, и отъ рода материя, която той е привлекалъ и построилъ въ себе си, като е работилъ по този начинъ. Слѣдователно, възможно е за човѣка, съ чистъ животъ и висши стрѣмления, да намали количеството на материята, принадлежаща на нисшитѣ астрални подполета и да я докара въ всичкитѣ случаи до това, което можемъ да наречемъ критическа точка, тѣй че първото докосване на разрушителната енергия да може да разруши сцеплението ѝ и да я разхвърля въ първоначалното ѝ състояние, като го остави изведнажъ свободенъ да прѣмине въ слѣдующето подполе.

Въ случая съ единъ напълно духовно настроенъ човѣкъ, това състояние бива достигнато и по отношение всичкитѣ подраздѣления на астралната материя, и тогава резултата би билъ

моментално прѣминаване прѣзь това поле, тъй че съзнанието ще бѣде повърнато за първи пѣтъ въ небесния миръ. Разбира се, както бѣше обяснено прѣди, подполетата не трѣба да бждатъ смѣтани като раздѣлени едно отъ друго въ пространство, но като прониквающа едно друго, тъй че когато казваме, че единъ човѣкъ минава отъ едно подраздѣление въ друго, ние не подразбираме движение въ пространството, а просто, че човѣка прѣхвърля своето съзнание отъ едната броня въ слѣдующата вжтрѣ въ нея.

Едничкитѣ хора, които ще се събудятъ на най-долнето подполе на астралния миръ сж тѣзи, чиито желанія сж груби и животински—пияницитѣ, чувственицитѣ и подобни тѣмъ. Тамъ тѣ ще останатъ за единъ периодъ пропорционаленъ на силата на тѣхнитѣ желанія, често ужасно страдащи отъ факта, че когато тѣзи земни страсти сж тъй силни, както съ биле винаги, сега тѣмъ е невъзможно да ги одовлетворятъ, освѣнъ случайно посредствомъ други, когато имъ се падне да обсебятъ нѣкой подобно тѣмъ настроенъ човѣкъ.

Обикновениятъ смисленъ човѣкъ, навѣрно, ще има малко, което да го задържи на седмото подполе; но ако неговитѣ главни желанія и мисли сж центрирани въ обикновено свѣтски работи, то той, по всѣка вѣроятность, ще намѣри себе си въ шестото подполе, когато все още ще обикаля мѣстата и лицата, съ които е билъ въ близки сношения, до като е билъ на земята. Петото и четвъртото подповета сж отъ сжшия характеръ, само че като се вдигаме нагорѣ проститѣ земни връски започватъ да ставатъ все по слаби и по-слаби, и заминалиятъ има наклонността все повече и повече да даде форма на окръжаващето го въ съгласие съ по-постоянитѣ отъ неговитѣ мисли.

Когато додемъ въ третото подполе, ние намираме, че тукъ характерътъ е съвсѣмъ другъ, тукъ вече виждането на дѣйствителността въ полето се замѣстя отъ виждане творенията на въображението; защото хората живѣятъ въ тѣхни собствени въображаеми градове—не, разбира се, че всѣки човѣкъ създава свой собственъ миръ, кѣкто е въ небесния свѣтъ, но че всѣки новодошелъ наслѣдва останалото отъ бившитѣ обитатели, като прибавя само нѣщо; тукъ именно се намиратъ храмоветѣ и „жилицата въ страната на мѣлото“, тъй често описвани въ спиритическитѣ сеанси; макаръ че тѣ се показватъ много по-малко реални и много по-малко величествени за единъ непрѣдубеленъ наблюдател, отъ колкото се показватъ на влюбени намъ творци.

Второто подполе като че ли е специално обиталище на егостичнитѣ и недуховни религиозни хора; тукъ тѣ носятъ своитѣ златни корони и се кланятъ на своитѣ собствени грубо материални образи на особеното божество на тѣхната страна и

врѣме. Най-вицето подраздѣление като че 'е специално запазено за тѣзи, които прѣзъ физическия си животъ сж посетили себе си на материалистични и умствени изслѣдвания, правейки ги не за да облагодѣтелствуватъ съ тѣхъ своитѣ брата хора, но или отъ мотивъ за егоистична амбиция, или просто за интелектуални упражнения. Тѣзи лица често остававатъ на това поле за дълги години — щастливи, наистина, за гдѣто изработватъ своитѣ умствени проблеми, но безъ да правятъ добро комуто и да било, като и за себе си правятъ твърдѣ малко за своя подемъ къмъ небесния миръ.

Трѣба ясно да се разбере, както се обясни по-горѣ, че по никой начинъ не трѣбва да се смѣсва идеята за пространство съ тѣзи подпоleta. Заминалиятъ човѣкъ, обитавайки въ кое да е отъ тѣхъ, може съ еднаква леснина да странствува отъ тука до Австралия, или врѣдъ гдѣто го завлече прѣходната му мисль; но той нѣма да бжде способенъ да прѣхвърли съзнанието си отъ това подполе въ слѣдующето по-горѣ, до като не се свърши прогреса на отдрѣпването, описанъ по-горѣ.

За това правило нѣма никакво изключение — до тамъ поне до гдѣто ние знаемъ, макаръ естествено човѣка да може съ дѣлата си, въ едни извѣстни граници, да продължава или съкратява връзката съ кое да е подполе, когато той се намѣри сънтеленъ въ него.

Пжтьомъ може да се каже, че общението на хората помежду имъ на астралното поле се ограничава само отъ знанието на човѣка, сжщо както е и тука. Когато единъ ученикъ на окюлтизма, способенъ да си служи съ своето умствено тѣло, може да съобщава своитѣ мисли на всѣко човѣшко сжщество около му нного по-лесно и бърже отъ колкото на земята посредствомъ умствени отпечатвания, обикновенитѣ обитатели на полето обикновено не сж способни да упражняватъ тази сила, но показватъ се като ограничени отъ сплжки подобни на тѣзи, шо пннатъ хората на земята макатъ, може би, не тѣй силно. И резултата отъ това е, че ние ги намираме тамъ, което е и тукъ, да се групиратъ въ групи по общи симпатии, вѣрвания и езикъ.

Поетическата идея за смъртта като единъ всемирень изравнителъ е просто единъ абсурдъ, родень отъ невѣжеството, защото истината е, че въ голѣмото болшинство случаи изгубването на физическото тѣло не докарва никаква промѣна въ характера или интелекта на човѣка, и слѣдователно между тѣзи, които ние обикновено наричаме умрѣли, има толкова много видоизмѣнения въ умствено отношение, както и между живитѣ.

Популярното религиозно учение на Запада за послѣ смъртната сждба на хората е до толкова далечъ отъ истината, че даже интелегентни хора често биватъ ужасно изненадани когато за първи пжть си повърнатъ съзнанието въ астралния миръ послѣ смъртъ. Условиата, въ които новодошлиятъ намира себе си,

се различаватъ тъй радикално отъ това, което тѣ сж били учили да очакватъ, че не е редѣкъ случай за такива да отказватъ на първо врѣме да повѣрватъ, че наистина сж прѣминали прѣзъ портитѣ на смъртѣта; наистина толкова малко цѣнность има нашата прѣхвалена вѣра въ безсмъртието на душата, че повечето отъ хората сматратъ факта, гдѣто тѣ все още сж съзнателни за едно абсолютно доказателство, че не сж умрѣли.

Ужасната доктрина за вѣчно наказание, тоже, е отговорна за едно голѣмо количество най-сѣжелителенъ и съвсѣмъ безосновенъ ужасъ между ново пристигналитѣ въ този по-висшъ животъ. Въ много случаи тѣ прѣкарватъ дълго врѣме въ най-остри умствени страдания прѣди да могатъ да се освободятъ отъ фаталното влияние на това мизерно богохулство, и да схванатъ, че свѣта е управляванъ не спорѣдъ каприза на нѣкой демонъ, който се наслаждава отъ човѣшката мизерия, но по единъ благоволенъ и чудесно търпеливъ законъ на еволюция.

Много членове отъ класа, който разгледваме, въ сжшность не достигатъ да схванатъ добръ този фактъ на еволюцията, но тичатъ въ тѣхния астраленъ периодъ по сжщия безцѣленъ и безсмысленъ начинъ, както сж прѣкарвали физическата часть отъ свия животъ. Тѣ слѣдъ смъртъ, както и прѣди нея, малцина сж тѣзи, които разбиратъ нѣщо отъ тѣхното положение и знаятъ какъ най-добръ да го използватъ, и мнозина сж тѣзи, които още не сж достигнали това знание; и тогава, сжщо както и сега, редко сж готови да се възползватъ отъ свѣта и примѣра на умнитѣ.

Но отъ каквато степенъ да е интелекта на човѣка, той (интелектътъ) е винаги едно непостояно и постепено намаляващо се количество, защото нисшиятъ умъ на човѣка е винаги разтѣглянъ въ обратни посоки отъ висшата духовна природа, която дѣйствува на него отъ горѣ и силнитѣ желанія—сили, които го тѣглятъ надолу; и за това той се колебае постоянно между двѣтъ привлекателни сили, съ една вѣчно възрастяваща тенденция къмъ първата паралелно съ изхарчването на силитѣ на нисшитѣ желанія.

Тукъ намира оправданието си една отъ забѣлѣжитѣ за спиритическитѣ сеанси. Не ще съмвѣние единъ крайно невѣжъ и разваленъ човѣкъ може да научи много отъ идването слѣдъ смъртъ близо до единъ крѣжжокъ отъ ревности спиритисти подъ контролата на нѣкой надеженъ човѣкъ, и тъй може наистина да му се помогне и повдигне. Но въ обикновения човѣкъ съзнанието усилено се вдига отъ нисшата часть на природата му къмъ висшата; и очевидно е, че никакъ не е добро за неговата еволюция, щото тази нисша часть да бжде разбудена изново отъ тази естествена и желателна несъзнателность, въ която прѣкарва астралния периодъ, и да бжде привлечена назадъ въ срѣща на земята съ цѣлъ да се сноши чрѣзъ медиума.

Безполезността отъ това ще се види когато се спмни, че понеже истинскиятъ човѣкъ постоянно се отдрѣзва въ себе си, той съ течението на врѣмето става все по-малко и по-малко способенъ да владѣе и управлява своята нисша частъ, която обаче, до като настане пълното раздѣлване, има силата да поражда карма и при даденитѣ условия е очевидно много повече въ възможностъ да прибави лошо отъ колкото добро.

Съвсѣмъ вънъ отъ всѣки въпросъ за развитие чрезъ медиумъ, има едно друго и много по-често упражнявано влияние, което може сериозно да задържи единъ умрѣлъ по пята му къмъ небесния свѣтъ, и това е силната и неконтролирана мжка на останалитѣ живи приятели и роднини. Това е единъ отъ многото печални резултати отъ крайно неточната и даже нерелигиозната идея, която ние на Западъ сме имали за дълги столѣтия за смъртта, че ние не само причиняваме на нази си едно грамадно количество съвсѣмъ безполезни страдания заради това врѣмено раздѣляне отъ нашитѣ любими, но сждо често причиняваме сериозни повреди на тѣзи, къмъ които хранимъ такава дълбока привързаностъ, посрѣдствомъ това самото съжаление, което испытваме тѣй остро.

Когато нашиятъ заминалъ братъ пада тихо и естествено въ несъзнанието, което прѣдшествува събуждането му въ славата на небесния миръ, той твърдѣ често бива събужданъ отъ своето сънливо блаженство въ живо припомняне земния животъ, що е наскоро напусналъ, просто отъ дѣйствието на страстнитѣ мжки на приятелитѣ му на земята, съ което му се причиняватъ остри безпокойства.

Добрѣ би било ако тѣзи, чиито ближни сж отминали на прѣдъ прѣди тѣхъ, да научатъ отъ тѣзи несъмнени факти дължността да въздържатъ заради доброто на милитѣ имъ тази мжка, която, колкото и естествена да е, е все пакъ по есенция егоистична. Не че окултното учение учи забравянето на умрѣлитѣ—далечъ отъ това; но то подразбира, че страстното припомняне на приятеля е една такава сила, която ако бжде правилно насочвана въ канала на ревностни добри пожелания за негова прогресъ къмъ небесния миръ и спокойното му прѣминаване прѣзъ посрѣдното състояние, би могла да бжде отъ голѣма стойностъ за него, когато ако бжде изхарчена въ мжка за него и желание да го иматъ назадъ пакъ, е не само безполезно но и врѣдно. Това е слѣдствие на единъ истински инстинктъ, дѣто Индийската религия прѣдписва своитѣ Шрадха церемонии и Католическата Църква своитѣ молитви за умрѣлитѣ.

По нѣкога се случаватъ, обаче, че желанието за съобщение иде отъ другата страна, и че умрѣлия човѣкъ има нѣщо което особено желае да каже на тѣзи, които е оставилъ по дирѣ си. Случайно това послание е нѣкое отъ голѣма важностъ, като напр. да се укаже на мѣстото, гдѣто може да се намѣри изгу-

бено завѣшание; но по нѣкога то ни се струва твърдѣ посрѣдствено. Все пакъ каквото и да е то, ако бжде силно запечатано въ ума на покойника, безсѣмъние желателно е щото да му се даде възможность да го каже, тъй като иначе безпокойствието да стори това би привличало съзнанието му непрѣкъснато къмъ земята и би му прѣчило да прѣмине къмъ висшитѣ сфери. Въ такъвъ случай нѣкой психично развитъ човѣкъ, който би могаль да го разбере, или нѣкой медиумъ, чрѣзъ когото той би могаль да пише или говори, би му извършили една велика служба.

Защо не може той да пише или говори безъ медиумъ? може да се попита. Причината е, че едно състояние на материята може обикновено да дѣйствува само върху състоянието слѣдъващо подъ него, и тъй като сега той нѣма по-гъста материя въ своя организмъ отъ колкото тази, отъ която е съставено астралното тѣло, той намира че му е невъможно да пусне вибрации (трептения) въ физическата материя на въздуха или да движи физически моливъ безъ да заеме жива материя отъ посрѣдствения родъ, която образува етерния двойникъ, посрѣдствомъ когото наистина става възможно импулъсъ отъ едното поле да се прѣдаде на другото. Той е неспособенъ да заеме такава материя отъ единъ обикновенъ човѣкъ, защото съставенитѣ принципи на такавъ единъ човѣкъ сж твърдѣ здраво завързани единъ съ други за да магатъ да бждатъ раздѣлени отъ сили съ каквито той може да разполага, но самата есенция на медиумството меката раздѣлимость на принципитѣ, тъй че покойникътъ отъ единъ медиумъ би изтѣглилъ безъ никакви затруднения материята, отъ която има нужда за своето явяване, отъ какъвто родъ и да би било то.

Когато не може да намѣри медиумъ или не знае какъ да се възползва отъ такъвъ, той по нѣкога прави свои нѣкакви гроби и заблудителни опити да влезе въ общение, и по силата на своята воля пуцавъ дѣйствию слепи елементални сили, съ които произвежда такива повидимому безцѣлни прояви, като хвърляне камъне, дрънкане звънци и др. Слѣдователно, често се случаватъ, че нѣкой душевно развитъ или нѣкой медиумъ като отиде въ къща, гдѣто ставатъ такива прояви, може да открие какво има да каже сжществуто, което ги върши и тъй да се тури край на тревогата.

Окюлтни факти.

Изъ интересната книга на С. У. Ледбитеръ „не-видимитѣ помагачи на човѣка“ заемаме слѣднитѣ нѣколко факта.

Понеже нѣкои отъ тѣзи факти по природата си се различаватъ много отъ тия, каквито обикновено срѣщаме въ извѣстна литература, то азъ считамъ за неизлишно да разгърна прѣдъ новацитѣ читатели принципа, който се прокарва въ тази книга, която горѣ споменахъ.

Слѣдъ редица отъ прѣбраждения, слѣдъ всички опитности, слѣдъ много и много сѣществуванія на земята, прѣкарани разумно „въ страхъ Божи“ а не само за плътския животъ, човѣкъ усѣща да се заражда въ душата му едно сладко влечение къмъ идеалното, непознатото и да страни отъ материализма. Това влечение бива толкова по интензивно, колкото човѣкъ по добрѣ и по старателно изуча великитѣ истини и се отдалечава отъ похотитѣ на плътта.

Слѣдъ друга редица отъ сѣществуванія, недълго, такъвъ човѣкъ достига степенъта на свѣрхъ човѣкъ—така да се изразя. Тогава той борави съ много отъ тайнитѣ закони на природата, за които ние не сме даже сънували, които обаче ни обграждатъ и ни ръководятъ, макаръ че сме слѣпи за тѣхъ. За него тогава не сѣществува никакво врѣме и пространство. Въ врѣме за сънъ той съзнателно се отдѣля отъ грубата си физическа дрѣха, и пакъ съзнателно ходи изъ атмосферата, изъ безпрѣдѣлното пространство, ако щете.

И мислите ли, че такова възвишено сѣщество ходи само по разходки—пази Боже. То има тогава голѣми и свѣтли задачи: да помага на жаднеющитѣ за истината; да утѣшава страждущитѣ; да дава надежда на отпадналитѣ духомъ, на отчаянитѣ; да избавя хората отъ хиляди и хиляди опасности, които застрашаватъ живота ни; да води човѣчеството къмъ об-

щото и велеко назначение: еволюцията усъвършенствуванието и безсмъртието.

Ето защо ние наричаме тия същества „невидими помагачи на човѣка“.

Такавъ помагачъ може да бжде всѣкой горѣ долу по мораленъ човѣкъ, който се подложи на единъ строгъ режимъ за приготовление къмъ великитѣ дарове, що има да получава.

Единъ човѣкъ който наскоро бѣ загубилъ жена си, бѣ отишелъ на гости у единъ свой приятель въ дачата на послѣдния. Това бѣ една стара къща съ неправилна постройка. Въ избата се намираха дълги тъмни коридори, дѣто дѣцата си играяха съ удоволствие, но ето че тѣ се качиха въ горния етажъ, твърдѣ сериозни и двѣ отъ тѣхъ разправяха, че бѣгайки въ единъ отъ тия коридори, тѣ видѣли майка си. Тя имъ каза да се върнатъ, и слѣдъ това изчезнала. При разглеждането на мѣстото се оказа, че нѣколко крачки по нататъкъ, дѣцата сж щѣли да паднатъ въ единъ много дълбокъ и непокрытъ кладенецъ, който се намиралъ на пътя имъ. И така появяването на майка имъ ги спасило отъ явната смъртъ.

Въ този случай изглежда, че не можемъ да се съмнѣваме, какво майката продължава въ астралното поле да бди надъ дѣцата си съ любовъ и че, (както въ други случаи) нейното горѣщо желание да ни прѣдупрѣди за опасността, въ която безразсждно щѣха да се хвърлятъ, ѝ придаде силата да се направи видима и да бжде чута отъ тѣхъ или просто—да имъ направи умственото впечатление, че сж я видѣли и чули. Възможно е, разбира се, този помагачъ да е билъ и нѣкое друго лице, което се е облѣкло въ познатата вънкашность на майката, за да не уплаши дѣцата. Както и да е, най-простото прѣдположение тука би било да прѣпишемъ случката на една винаги будна майчина любовъ, която не е могла да се измѣни—отъ минаването прѣзъ вратата на смъртъта.

Майчината любовъ, едно отъ най светитѣ и най несекелюбивитѣ човѣшки чувства е сжщеврѣмено едно отъ най непоколебимитѣ въ висшитѣ полета. Майката, която се намира въ по-долнитѣ области на астралното поле и, слѣдователно, по близо до земята, продължава да се интересува за дѣцата си и да бди надъ тѣхъ, до колкото ѝ е възможно да ги вижда. Нѣщо повече, даже и слѣдъ прѣминаването ѝ въ небесния миръ, тия малки сжщества продължаватъ да занимаватъ първо мѣсто въ нейнитѣ мисли. Неизмѣримата любовъ, която тя прѣска по образитѣ на дѣцата си, сътворявани тамъ отъ самата нея, образува една мощна струя отъ духовна сила, която се растила надъ заетитѣ още съ борбата въ нисшата природа и ги обкржжава съ живи центрове на благодѣтелна енергия, твърдѣ сполучливо уподобима на сжщински ангели хранители.

Неотдавна, дъщерята на единъ отъ нашитѣ английски епископи излѣзла заедно съ майка си пѣшкомъ, изъ града, дѣто живѣли. Дѣтетото бѣгайки прѣминало една улица и било повалено отъ конетѣ една кола, която при завиването около единъ жгълъ внезапно се намѣрила срѣщу дѣтетото. Като видѣла дѣтетото си подъ краката на конетѣ, майката се спуснала къмъ него, като очаквала да види дъщеря си тежко ранена, но дѣтетото се изправило и съвсѣмъ весело казало: „съвсѣмъ нищо не ми стана, мамо, защото нѣщо си свършено бѣло попрѣчи на конетѣ да ме стѣпчатъ и ми каза да не се плаша“.

Случаятъ въ Букингамското графство, въ околността на Бърхемъ Биймсъ, е забѣлжителенъ по продължителността на траянето на физическото проявление на спасителния агентъ. Отъ приведенитѣ до сега примѣри ще се види, че явлението е траяло нѣколко секунди. Въ този случай, напротивъ, феноменътъ е траялъ повече отъ половинъ часъ.

Двѣ отъ дѣцата на единъ малъкъ фермиеръ бѣха оставени да си играятъ, до като тѣхнитѣ родители съ цѣлия си персоналъ бѣха на жетва. Дѣцата

тръгнаха на разходка изъ гората, като се отдалечиха значително отъ кжщата и се изгубиха. Като се върнаха уморенитѣ родители вечерята, забѣлѣзоха отсъствието на дѣцата, и, слѣдъ разпитване въ сѣсѣднитѣ кжщи, бащата разпрати работници и слуги въ разни посоки да ги търсятъ.

Но напразно! Никой не отговаряше на виковетѣ имъ. Тѣ се завърнаха въ чифлика много обезкуражени, когато наведнажъ всички забѣлѣзоха една странна свѣтлина, която на извѣстно разстояние отъ тѣхъ минуваше прѣзъ полето до пжтя. Това бѣ, споредъ тѣхъ, една значителна сферическа маса съ единъ топълъ и златенъ блѣсъкъ, който въ нищо неприличаше на свѣтлината на обикновена лампа. Тази свѣтлина се приближи и всички видѣха двѣтѣ изгубени дѣца да вървятъ бавно всрѣдъ нея. Бащата и нѣкой още се втурнаха веднага къмъ свѣтлината. Явлението траяше до като тѣ стигнаха до дѣцата, но въ момента, когато тѣ сложиха ржцѣтѣ си връзъ тѣхъ, свѣтлината угасна, като остави всички въ тъмнина.

Дѣцата разправяха, че съ настѣпването на нощта, тѣ се лутали изъ гората, плачешкомъ и че найсетнѣ си легнали да спятъ подъ едно дърво. Тѣ били събудени отъ една хубава жена съ лампа въ ржка, която ги хванала за ржцѣ и ги довела до дома. На запитванията имъ тя се усмихвала, но не отговаряла нищо. И двѣтѣ дѣца настояваха на твърдението си безъ да може нѣкой да ги разубѣди отъ вѣрата имъ въ видѣното отъ тѣхъ. Една точка, обаче, е за забѣлѣзване: всички присѣтствующи видѣха свѣтлината и констатираха, че тя освѣтляваше дърветата и плетоветѣ, върху които падаше, съвършено така, както би било при една обикновена свѣтлина, но че жената е била видима само за дѣцата.

Една лична опитностъ.

Всички прѣдшествующи факти сж малко или много познати; тѣ могатъ да се намѣрятъ въ нѣкои съчинения — събрани разкази отъ този родъ, а повечето въ съчин : „Glimpses of the world unseen“ отъ D-r See. Но двата случая, които азъ ще приведа ще срѣщнете сега за пръвъ пѣтъ; и двата се разиграха прѣзъ послѣднитѣ 10 години. Единътъ отъ тѣхъ е съ мене лично, другиятъ съ единъ мой интименъ приятель, забѣлжителенъ членъ на Теософското общество, въ точнитѣ наблюдения на когото никои не се съмнява. Моето лично приключение е твърдѣ просто, въпрѣки важното значение, което то имаше за мене, тъй като то ми спаси живота.

Една вечеръ при ужасенъ дъждъ и вѣтръ азъ вървѣхъ спокойно въ една тиха и затѣнтена уличка близо до Westbourn grove. Не твърдѣ успѣшно се защищавахъ азъ съ единъ чадъръ отъ силния вѣтръ, който всѣка минута се канеше да го изтрѣгне отъ рацѣтъ ми. Едвамъ пристѣпвайки азъ се мъчѣхъ да си припомня подробноститѣ на една работа, която ме занимаваше въ това врѣме. На веднѣжъ, разтреперанъ чухъ единъ много добръ познатъ гласъ — този на единъ индийски учителъ—да ми вика на ухото: „назадъ“! Азъ послушахъ и машинално се отдрѣгнахъ веднага назадъ, почти безъ да имамъ врѣме да размисля. Сжщата минута, чадъра ми, който вслѣдствие на това внезапно движение отиде напрѣлъ, бѣ изтрѣгнатъ отъ рацѣтъ ми отъ единъ огроменъ металически куминъ, който мина на единъ метръ отъ лицето ми и се разби съ шумъ на тротоаратъ. Отъ значителната тежестъ на прѣдмета и огромната сила при падането дойдохъ до убѣждението, че шѣхъ да бѣда убитъ на мѣстото си, ако да не бѣше този прѣдупрѣдителенъ гласъ. Между това улицата бѣше пуста, а гласътъ бѣше на единъ човѣкъ, находящъ се на 7,000 мили отъ мѣстото (поне що се отнася до физическото му тѣло.)

Впрочемъ, това не е пръвъ пътъ да бжда прѣдварданъ по този необикновенъ начинъ, тъй като въ младитѣ си години много по рано отъ основаването на Теософското общество, появяването на едно любимо сѣщество, на скоро умрѣло, ми попрѣчи да извърша това, на което днесъ гледатъ като на сѣщинско прѣстѣпление, макаръ че, споредъ тогавашнитѣ ми познания това прѣстѣпление за мене бѣше едно не само извинително, но даже и похвално отмѣщение. Сетнѣ, по късно но пакъ прѣди основаването на Теософското общество, азъ получихъ едно увѣдомление отъ едно висше поле при най впечатлителни обстоятелства. Това увѣдомление ми помогна да попрѣча на единъ отъ ближнитѣ си да вземе едно рѣшение, което — това днесъ ми е извѣстно — щѣше да го погуби. Въ онова врѣме азъ нѣмахъ никакви основания да прѣдположа това. И така читателтъ ще види, че азъ имамъ извѣстна лична опитностъ за да подкрѣпя вѣрата си въ сѣществуването на невидими помагачи, даже и да не знаяхъ, че въ наше врѣме помощта е постоянно давана.

Другиятъ случай е много по поразителенъ. Една отъ нашитѣ членки, която ми позволи да обнародвамъ този разказъ, но пожела да остане неизвѣстно името ѝ се намираще единъ день — физически — въ голѣма опасностъ. Слѣдствие на обстоятелства, които нѣма нужда да привеждамъ тука, тази дама се видѣ увлечена въ единъ смутъ.

Като виждаше навредъ хора да падатъ ранени и то често тежко, тя всѣка минута очакваше да я сполѣти сѣщото, тъй като ней ѝ се струваше невъзможно избѣгането отъ тази плътна тѣлпа.

Наведнѣжъ тя съ очудване усѣти да я изтрѣгватъ отъ тѣлпата и се намѣри права и съвсѣмъ сама въ една отдалечена, малка уличка, наредъ съ тази, дѣто ставаше спрѣчкването. Тя още чуваше шума на сватката и, до като стоеше тамъ и не можеше да разбере какво се е случило съ нея, тя видѣ двама или трима души, сѣщо избѣгали отъ схватката, които слу-

чайно минуваха край жгала на уличката. Като я видѣха, тѣ ѝ изказаха очудването и радостта си, казвайки, че при виждането тази смѣла дама да изчезва наведнѣжъ всрѣдъ гюрюлтия, тѣ си помислили, че тя безъ друго трѣбва да е повалена.

Сжщата минута тя не можеше да си обясни нищо и се върна дома крайно очудена. Но, по късно, като разправила на г-жа Блаватска странното си приключение, тя научила, че нейната карма била отъ такова естество да ѝ позволи да избѣгне отъ тая голѣма опасностъ съ помощта на единъ специаленъ пратеникъ, изпратенъ отъ единъ Учителъ, за да я упазитъ. — Тя е трѣбовало да живѣе въ интересъ на дѣлото. Този случай си остава не по-малко обикновенъ поради голѣмата сила, употребена тамъ, както и поради чисто публичния характеръ на манифестацията. Лесно е да си прѣдставимъ moduse operandi. Лицето трѣбваше да се дигне, да се прѣнесе надъ околнитѣ къщи и съвсѣмъ просто да се сложи въ съсѣдната улица. Тѣй като нейното физическо тѣло не се виждаше при прѣминуването си въ въздуха, явно е че прѣзъ това врѣме тя трѣбва да е била покрита съ нѣкакво етерично покривало.

Но, ще ми възразите вие, всичко, косто може да покрие едно физическо тѣло, трѣбва сжщо да бжде физическо. На това азъ ще отговоря, че, по единъ начинъ много обикновенъ за всички ученици на окюлтизма, ние можемъ да отклонимъ свѣтлината, която, въ познатитѣ сегашни условия на науката, се разпространява по права линия и то така, щото слѣдъ като обиколи единъ прѣдметъ, пакъ да може да слѣдва прѣдишното си направление. Явно е, прочее, че такъвъ единъ прѣдметъ ще остане съвсѣмъ невидимъ за физическитѣ ни очи до момента, когато лжчитѣ влѣзатъ въ прѣдишното си направление. Азъ знамъ много добрѣ, че самото това твърдение ще бжде достатъчно, за да нарече моитѣ наблюдения абсурдни отъ становището на съврѣмената наука. Азъ само споменувамъ една естествена възможностъ, коя-

то науката на бъдащото единъ день непрѣменно ще открие. За тѣзи, които не изучаватъ окюлтизма тамъ трѣбва да се спратъ, за да могатъ да се оправдаятъ.

Казахъ вече, че за тия, които знаятъ нѣщо за окюлтитѣ природни сили, процедурата е лесно да се разбере. При все това обаче, крайната драматичность на феномена не се намалява. Колкото за името на героинята, ако ми се позволеше да го откроя—то би служило за достатѣчна гаранция на всички читатели, за вѣрността на разказа ми.

Прѣвелъ А. Шишковъ.

—*—

Медиумъ на 23 нѣсеца.

Притежаваме отъ вѣренъ източникъ слѣдния разказъ, относящъ се до доста бѣлѣжити факти, случили се на 12 окт. 1898 г. въ едно малко селце въ околността на Valenciennes при присѣтствието на лица съ добръ позната извѣстность.

Единъ пжтенъ продавачъ, не познатъ въ страната—той я посѣщавалъ за првъ пжтъ—се срѣсналъ по пжтя съ единъ работникъ, който му расправилъ какъ се е обърналъ къмъ Спиритизма. Продавача се изсмѣлъ, като казалъ: „Всичко това е глупости: азъ не вѣрвамъ въ нищо и, когато човѣкъ умрѣ, всичко се свършва.“

Обзети отъ този разговоръ, двамата пжтници се отбили въ една питиепродавница, държана отъ г. Виаторъ, на когото по-младата дъщеря Мария, шестнадесетъ годишна, е надарена съ особни медиумични способности. Тая послѣдната, по молбата на работника, призовавала невидимитѣ прѣдъ странника. Тя получила чрѣзъ автоматическо писане едно съобщение на фламандски. Никой въ този кжща не знаелъ този езикъ; обаче продавача заявилъ, че първата дума отъ медиумическата диктовка е името на покойната му майка, която го пишела по сжщия тоя начинъ, тя самата била отъ фламандски произходъ.

Единъ духъ се намѣсилъ и прѣвелъ написанитѣ редове, като се подписалъ: „Алекси Бернардъ.“ — А да! извикалъ очудения продавачъ: Бернардъ бѣ нашъ съсѣдъ; той на често идваше да се разговаря на фламандски съ майка ми. — „Вашата майка! продѣлжи Мария, ми казва, че вий сте били въ единъ исправителенъ домъ и че тя е умрѣла отъ полуда вслѣдствие скърбитѣ, които сте ѝ причинили.“ Непознатия господинъ се смутилъ, исповѣдалъ вѣрността на казаното и заплакалъ.

Въ това врѣме прѣстигнали за седмичния сеансъ, въ срѣда, г. Д-ръ Дюсартъ,*) бившъ практикантъ въ Парижкитѣ болници, Ш. Браке, студентъ по медицината въ Валенсиенъ, г. и г-жа Буре, г-ца Октави Р., които констатирани случившето се. Продавача се оттеглилъ слѣдъ това и редовния сеансъ започналъ както по обикновено му.

Слѣдъ като се свършилъ сеанса, Мария донесла, каквото често правела, едно хубавичко момиченце на 23 мѣсеца, което много обичала. Въ това врѣме чужденецъ, обладанъ още отъ силното впечатление, се намѣсилъ отново и помолилъ медиума да призове тоя пжтъ неговия баша. Мария си припомнила, че миналата седмица малкото момиченце, поставено само на една маса съ моливъ и листъ хартия, надраскало едно истинско съобщение. Минала ѝ мисълта да повтори опита; ето защо тя дала на дѣтенцето единъ моливъ и хартия. Момиченцето безъ да му държи нѣкой ржката, написало въ присѣтствието на всички: „Той е въплътенъ.“

Написаното било малко безформено, но четливо; молива билъ държанъ и натисканъ съ доста сила, щото скѣсалъ книгата на нѣколко мѣста.

Това съобщение отъ толкова прѣждеврѣмено медиумство се съхранява отъ г. Д-ръ Дюсартъ, който, заедно съ другитѣ свидѣтели, е прѣподписалъ вѣрността на факта

(Прѣведено отъ френски изъ книгата *Les Grands Horizons de la vie de Albert la Beaucie*).

Заб. Прѣводача на горното е видѣлъ самъ факсимилето отъ съобщението чрѣзъ дѣтенцето, което е доста четливо и разбрано.

Вампири и вѣрколаци

[таласъми, караконжоли].

Заемаме слѣдното извлечение отъ крайно интересната книга на С. W Leadbeater „Астралното поле“, прѣвода на която скоро ще имаме щастието да поднесемъ на интересующитѣ се въ тайнственитѣ и неизслѣдвани отъ науката моменти изъ загадочния миръ на човѣчеството.

Думата е за двѣ ужасни възможности, за щастие много рѣдки, които макаръ че се различаватъ една отъ друга, могатъ да бждатъ разгледани заедно, по-

*) Сжщия, за който се спомѣнува въ статията „Три сеанса въ Парижъ“, помѣстени въ книжка I н. г. на списанието ни.

неже сж извънземни и много рѣдки; това послѣдното обстоятелство се дължи на това главно, че тѣ наистина съставляватъ слѣди отъ прѣлидушитѣ раси.*) Ние, дѣца на петата раса, попаднахме подъ такава сждба, што сега най-извѣстнитѣ случаи отъ този родъ биватъ смѣтани отъ насъ за прости приказки отъ срѣдния вѣкъ, при все това има примѣри даже и по настоящемъ, които се срѣщатъ особено въ странитѣ, дѣто има още кръвъ отъ 4-тата раса т. е. въ Унгарско и въ Русия, но особено въ Китай. Въпроснитѣ легенди, разбира се, съдържатъ прѣувеличения, но, при все това, въ тѣзи фантастични приказки, които минуватъ отъ уста въ уста между селянитѣ, въ срѣдня Европа има ядро отъ истина. Характеристичнитѣ бѣлѣзи на тия разкази сж много познати, за да има нужда да се спирамъ върху тѣхъ. „Jsis unveiled“ Т. I стр. 454 привежда единъ такъвъ примѣръ; „Humanité posthume отъ d' Assier сжшо говори за това.

Читателитѣ на теософската литература знаятъ, че е възможно да се води на земята единъ животъ тѣй низкъ и егоистиченъ, тѣй коренно лошъ и бруталенъ, што низшата природа на човѣка (*Manas inferieur*) всѣцѣло се поглѣща отъ желанията и се отдѣля окончателно отъ духовния источникъ *вишето Ею*. Нѣкои писатели даже мислятъ, че тия случаи не сж рѣдки, и че можемъ да срѣшнемъ на улицата такива хора „безъ душа“; но за щастие не е така. За да се достигне до това ужасно прѣдимство въ злото, което прѣдполага една съвършена загуба на личността и ослабване индивидуалността, човѣкъ трѣбва да е угасилъ въ себе си всѣки лжгъ на духовностъ и прѣданостъ т. е. да не му е останало вече сърдце; и когато помислимъ, че най лошитѣ отъ лошитѣ все пакъ нѣматъ въ себе си нѣщо *абсолютно* лошо, ние ще разберемъ колко малко трѣбва да е числото на тия изоставени личности.

*) Сегашната наша раса е петата, арийска, а прѣлидущата е четвъртата —Атлантската.

При все това има такива, и отъ тѣхъ приизлизатъ *вампиризмъ*, които сж още по рѣдки. Сжщество което е обрѣчено на загубата си, слѣдъ смъртта си нѣма да може да живѣе въ *катавока**) и съ непрѣодолима сила ще бжде завлечено съ пълно съзнание тамъ, „дѣто му е мѣстото“—*таинствената осма областъ*, за да се разложи слѣдъ опитностъ, която по добрѣ ще бжде да не описвамъ. Ако такъвъ човѣкъ умрѣ като самоубийца или отъ неочаквана смъртъ и има нѣкои познания отъ черната магия, той може при извѣстни обстоятелства да се старае да избѣгне тази ужасна сждба посрѣдствомъ единъ видъ не по малко ужасенъ животъ слѣдъ смъртта си—което е собствено живота на вампира. Тѣй като осмата областъ ще го приеме само слѣдъ смъртта на физическото му тѣло, той го полѣржа *въ единъ видъ* каталептически сънъ чрѣзъ ужасната процедура на всмукване на кръвъ, която неговото полуматериализирано тѣло изсмуква отъ други живи сжщества, по който начинъ отлага сждбата си, като извършва сума убийства.

Както народното „суевѣрие“ прѣдполага, най простото и най сигурното срѣдство въ такива случаи е отравянето на тѣлото и изгарянето му. По този начинъ се отнема *оподната точка* на това сжщество на злото. Когато се отвори гроба, тѣлото обикновено бива свѣже и въ цвѣтуше здраве; нѣкой пжтъ даже ковчегътъ плува въ кръвъ. Естествено, че странитѣ дѣто се практикува изгарянето на мъртвитѣ, сж запазени отъ вампири.

Върколакътъ (караконжала) *Lycantropie*, макаръ че е явление еднакво ужасно, е резултатъ на една друга карма и се случва когато жертвата е още жива. За това безъ друго сж потребни нѣкои познания отъ магията, поне достатъчни за да се излъчи астралното тѣло. Когато единъ твърдѣ жестокъ и твърдѣ бруталенъ човѣкъ дѣйствува по този начинъ, слу-

*) Астралното поле или областта, дѣто отиваме слѣдъ смъртта за очистване отъ грѣховетъ си—чистилицето.

чва се, че астралното му тѣло може да бѣде заловено отъ други сѣщества на сѣщото поле и да бѣде отъ тѣхъ материализирано и то не въ човѣшка форма, но въ формата на нѣкое пакостно животно, обикновено вълкъ. Въ тия случаи тази живинтинска материализация тършува изъ полето и убива животнитѣ, а по нѣкога даже и човѣка, като по този начинъ утолява не само своята собствена жажда, но и жаждата на демонитѣ, които го въодушевяватъ. Въ подобенъ случай (както бива обикновено съ простото астроилено тѣло) всѣка рана получена отъ тази материализация, се отбѣлѣзва и върху физическото тѣло на човѣка чрѣзъ чудния феноменъ на „отражението“. Понѣкога, слѣдъ смъртта на физическото си тѣло, този човѣкъ пакъ може да се манефестира по този начинъ, но тогава той не е тѣй уязвимъ па и помалко опасенъ, защото трѣбва да си намѣри подходящъ медиумъ, безъ което не е възможно да се материализира съвършено.

Мода въ това столѣтие е да се прѣсмиваме на това, което се казва суевѣрие на глупавитѣ селяни; но въ случая, който приведохме, както и въ много други, окюлтниятъ ученикъ ще види, че въ това, което на пръвъ погледъ се струва безмислица, се криятъ стари и тъмни природни истини; той ще се научи по този начинъ да се пази да ги приеме или да ги отхвърли безъ да размисли добрѣ.

Бждащитѣ изслѣдователи на астралното поле не бива да се боятъ отъ срѣщата съ подобни сѣщества, понеже тѣ сѣ въобще малочислени и тѣхното число постѣпенно се намалява.

Прѣвелъ: **Ал. Шишковъ.**

Медиумическо съобщение.

Нашитѣ усилия да възстановимъ спокойствие срѣщатъ постоянно прѣпятствие у броженията на тѣлпата; не можете си въобрази странното зрѣлище, което прѣдставлява една тѣлпа, обзета отъ духа на умразата и разрушителността, тя испуща единъ видъ червено—тъменъ облакъ, пронизанъ отъ мрачни свѣтковици и този облакъ образува разни видове въртежи подобно на разбивающитѣ се морски вълни; този облакъ испуща едно отвратително електричество, което заблуждава умоветѣ и смущава съвѣститѣ.

Достатъчно е лошото влияние на нѣколко души за да се възбудатъ лошитѣ страсти, които спятъ и да се създадатъ тѣзи психически течения, които побъркватъ всички тѣзи, на които волята не е достатъчно твърда. Много добри хора, неспособни да убиятъ хладнокръвно една муха, впримчени въ такъвъ въртежъ сж способни за най-лошитѣ крайности.

Има едно нѣщо, което се прѣнебрегва въ възпитанието, то е именно дресирането на волята, която да може да се възпрѣ да бѣде завлечена отъ психическитѣ течения. Много е лесно за всѣки прѣдизвѣстенъ духъ да отбѣгне устрема — влечението на тѣлпата. Достатъчно е, когато вълната се удари у зрителя, този послѣдния да анализира явлението чрѣзъ единъ видъ съсрѣдоточаване и вътрѣшно размишление; това просто интимно дѣйствие, този анализъ на явлението, съкрушава (разрушава) вълната и нейното дѣйствие се унищожава.

Когато нѣкой запазва пасивно състояние въ една тѣлпа, той става достъпенъ (се поддава) на всѣкакъвъ видъ внушения, но ако за щастие духа се намира въ активно състояние и анализира впечатленията си, внушението става невъзможно, това е единъ навикъ, който трѣбва да се усвои, за да можете да се противостои, въ даденъ случай, на (общитѣ) колективнитѣ влечения — устреми; чрѣзъ този навикъ човѣкъ мо-

же да избѣгне отъ паниката въ нѣщастни случаи, той позволява на човѣка да запази хладнокрѣвие въ всички обстоятелства . . . !

Това, що виждате, е плодъ на материализма; и азъ мисля, че той не е произвелъ всички свои дѣйствия! Потрѣбно е штоо злинитѣ, причинени отъ доктринитѣ на почетъ по настоященъ, да разклатятъ индиферентността и заспалостта на мнозина човѣци.

На васъ, приятели, азъ прѣпорѣчвамъ да бждите спокойни, да подгответе чрѣзъ молитва атмосфера за доброто, една обработена почва, въ която то ще може да се аклиматезира и да възтържествува най-послѣ.

Единъ рѣководителъ.

(Прѣводъ отъ *Revue du Spiritualisme Moderne*).

Могатъ ли медиумитѣ да рисуватъ образи на духове?

„Вечерна Поша“ на г. Шанговъ въ 545 брой съобщава слѣднето подъ надсловъ: *Явяването на Исуса Христа на една медиумка.*

„Нашия женевски кореспондентъ ни съобщава:

Тукашния вѣтникъ „La Suisse“ съобщава за единъ чуденъ случай изъ областта на тавнственото. Ето въ що състои въпроса.

Една госпожица Шмидтъ (псевдонимъ) оше като е била на 10 години е имала чудновати видѣния. Оше отъ малка тя имала голѣма склоность къмъ рисункитѣ, къмъ произведенията на искусството и когато сж я водили къмъ музея, тя горко плачела, ако не я заведатъ да види своитѣ любими картини.

Прѣди 6 години, когато госпожичката била въ едно село, внезапно се пробудила една ношъ и забѣлѣзала една свѣтла точка, която се уголѣмявала постепенно и изпълнила стаята. Въ срѣдата на тая свѣтлина тя видѣла Исуса Христа. Това твърдѣ ясно видѣние траяло петъ минути. Нѣколко дни слѣдъ това Шмидтъ чула единъ гласъ: „Ти видѣ Христа; ще можешъ да възпроизведешъ неговитѣ черти“.

Минали слѣдъ това 2 години безъ да има нѣкакво видѣние или да чуе гласъ. Единъ день тя усѣтила студенъ потъ да я

избива и нерасположение. На другиятъ день между 8 и 9 часа сутринта, когато тя искала да рисува върху единъ кашъкъ, станала жертва на сжщитѣ явления. Стаята била тъмна и Иисусъ ѝ се явилъ както прѣди двѣ години. Сега, обаче, като че той се наклонилъ и поставилъ главата си върху листа, на който щѣла да рисува Шмидтъ. Този медитмически сънъ траялъ $\frac{1}{4}$ часъ и била събудена отъ майка си. Като се пробудила, тя запитала майка си що ѝ се случило. Тогава забѣлѣзвали, че главата на Иисуса била нарисувана върху листа въ естествена величина.

По късно случва се ново видѣние, само че не се явява Иисусъ, като личностъ, а като картина, както и тя ще го възпроизведе. При пробужданието ѝ първата сутринъ тя дочула гласове, идущи отъ далечъ: „пригответи си талерката за бои . . . ти ще го направишъ . . . ти ще го рисуващъ“.

— Кого? пита Шмидтъ. — Христа.

— Въ колко време? — Около четвъртъ часъ.

Госпожицата си приготвила всичко. Една сутринъ между 6—7 часа имала видѣние на една четка между прѣститѣ си.

— Навѣрно днесъ ще го нарисувамъ, помислила си тя. И наистина между 8—9 часа тя видѣла да се образува гъстъ бѣлъ облакъ прѣдъ дъската ѝ. Слѣдъ това той се раздѣля на малки прозрачни кълбочета, дъската ѝ става призрачна и надъ нея тя вижда личността на Иисуса жива, съвсѣмъ жива. До единъ четвъртъ часъ отъ Иисусовия образъ остава видима за нея само една частъ. Тя заспива и слѣдъ единъ $\frac{1}{4}$ часъ тя се събудила и забѣлѣзала че нарисувала тази частъ, която се видѣла прѣди да заспи. Когато се опитала да си даде отчетъ, тя забѣлѣзала че не си послужила никакъ съ четката, а всичко извършила само съ прѣститѣ си.

Подобно видѣние е имала и по-сетнѣ и когато щѣла да рисува, винаги прѣдварително имала видѣние за четцицата си. Очитѣ Иисусови били нарисувани въ два сеанса.

До сега медиумката е нарисувала три картини: главата Иисусова, (още отъ прѣди двѣ години въ продължение на $2\frac{1}{4}$ часа) прѣди една година главата на Св. Богородица, а напоследѣкъ, на великия петъкъ - е прѣвършена третата картина—Иисусъ Христосъ въ естествена величина, на коленѣ, въ Гетсманската градина, до една смоковница. (Тази послѣдня картина е била привършена въ $6\frac{1}{2}$ часа всичко).

Образа на Иисуса се отличава, пише вѣстника, — съ своитѣ особенни цвѣтове. Върху единъ небесенъ фонъ стои една изразителна фигура, съ твърдѣ голѣми очи, твърдѣ черни, малки мустаци върху твърдѣ червени устни. Тъмно вестенева брада и къдрави дълги коси.

Носътъ класически, ориенталски. Всичко високо художествено. Отъ сжщия типъ е и портрета на св. Богородица.

Фона на третята картина прѣдставлява залѣзваще слънце, съ възчервено небе, прѣдставено съ чудно искусство; слѣдватъ серия хълмове, смоковницата и въ подножието ѝ коленичилъ Иисусъ, облѣченъ въ бѣла дрѣха, съ една рѣка подпрѣнъ до скалата прѣдъ него, а другата—на гърдитъ му. Фигурата прѣдставлява по възрастень отъ първата картина, съ мускулести рѣцѣ (което обстоятелство е шиканирало самата госпожица, която игнорирала, че Иисусъ е работилъ дърводѣлство), съ коси и брада по дълги, но съ поразително сходство въ чертитъ съ първия образъ.

Отъ артистично гледище това е единъ *chef-d'oeuvre*, прѣдъ който художниците оставатъ смаяни.

Една любопитна подробностъ: въпрѣки че дѣската, приготвена да рисува, била малка, Шмидтъ е продължавала да рисува и когато се събудила, забѣлѣзала, че е рисувала върху стоялото; тогава повикала единъ дърводѣлецъ да уголѣми дѣската.

Този работникъ билъ поразенъ отъ образа.

—Азъ го познавамъ, това е Иисусъ, казалъ той, като се обърналъ къмъ г-ца Шмидтъ. Вѣрвате ли вие на подобни нѣща.

—Да, но мисля, че и вие ще повѣрвате като мене.

Прѣди двѣ години професора по психология въ тукашния университетъ, Жоинпоу, като е изучвалъ случая съ тая госпожица, която е възплъщавала ту Мария Антонета, ту една индуска принцеса, ту една жителка отъ Марсъ и други, е обѣснявалъ проявитъ на нейния сомнамбулизмъ съ „несъзнателното азъ“, или както го наричатъ „сублиминално азъ“.

Тѣзи нови случаи, обаче, казва *La Suisse*, на да ли ще могатъ се обясни съ тая хипотеза. Не може ли съ „самовнушение“, защото госпожицата не е видѣла другъ музей, освѣнъ Женевския и само неговитъ картини; не е срѣщала византийски стиль; не е била въ общение съ художници и никога не е посѣщавала тѣхнитъ ателиета.

Тя е убѣдена, че Иисусъ ѝ се явява, говори, смѣе се, съ една дума живѣе въ нейната стая. Може ли да се приеме хипотезата, че тя като е въ постоянно общение съ него несъзнателно въ продължение на години нейното „несъзнателно азъ“ е работило, за да достигне своя идеалъ, който възплѣтила въ тая картина? Тѣзи, които вѣрватъ въ възплѣщението, допусчатъ, че госпожица Шмидтъ трѣбва да е възплѣщението на нѣкой художникъ отъ времето на Иисуса.

Легендата разправя, че апостолъ Лука е билъ художникъ и е нарисувалъ Иисуса, който портретъ Иисусъ самъ изпратилъ на Едеския царь.

Дали картината на Шмидтъ е плодъ на нейното въображение, или е абсолютень изразъ на реалността, прѣдстои да го докажатъ психолозите. Тази мистерия, въ какъвто видъ ни се прѣдстава сега, заслужава сериозното внимание на ученитъ.“

Медиумитѣ могатъ да рисуватъ образи на духове. Въ домътъ на софиянеца, г. Д. Г., старъ спиритъ, който е ималъ години подъ редъ спиритически опити, и днесъ стоятъ, вложени въ рамки, портретитѣ на нѣколко духа, рисувани чрѣзъ медиумъ, по начинъ подобенъ на горния. Между тия е ликътъ на Сиблейския Иосифъ и портрета на майката на г. Д. Г., която е починала въ неговото дѣтинство и не е оставила никаква фотография.

Чрѣзъ медиума В. въ Търново има нарисувани други два образа: на Исуса Христа и Майката Господня. А по рано въ Бѣлградъ е билъ нарисуванъ чрѣзъ медиума, г-ца М. Р., ликътъ Христовъ съ търновъ вѣнецъ на глава. Картината прѣдставя скица отъ нѣколко само контурни линии съ моливъ, но толкова вешо теглени, че изпъкватъ пълната психология на страданията Христови при жестокитѣ поругания. Тоя образъ се съхранява отъ г-жа М. Казакова, бивша учителка въ Търново.

Т. И. Б-въ.

Самосъзнание.

Човѣкътъ трѣбва да се съзнае, съ трудъ добродѣтеля да придобие и изкорени своитѣ недостатъци.

Лафонтенъ.

Делфийския храмъ, прочутъ въ древнитѣ врѣмена съ своитѣ ораколи, носяше умния надписъ: „познай себе си.“ Това правило, което Сократъ, най великиятъ отъ древнитѣ философи, бѣ изрѣкалъ като образецъ за мъдростъта, упражни такова влияние върху неговитѣ ученици, че създаде между имъ безсмъртни мъдречи. Между тѣхъ сж: Платонъ, Аристотель, Зенонъ и пр. Това правило прѣоодолѣва самоотвържението, шо врѣмето налага върху всички нѣща и създава човѣшката слава, която ни даде Цицерона, Сенека, Маркъ Арелия, Декарта, Паскаля и пр.; слѣдовно, то ни достига съ осветенъ авторитетъ, всѣкога справедливъ и уважаванъ, като ключъ, кой-

то отваря за човѣка полето на най благороднитѣ достижимости.

Прочее, що ще рече да се съзнаемъ? Това е едно отъ най великитѣ нѣща!

Да се не лъжемъ сами—ето всичко.

Очитѣ ни, често свирепи за другитѣ, сж пълни съ благодетель и кротость за самитѣ насъ. И нашата съвѣсть често е по-мека отъ най добрата възглавница. Самолюбието, тоя лошъ съвѣтникъ, е всѣкога веселъ и ни прѣдставлява прѣдъ очитѣ ни приятни, състрадателни, скромни, справедливи, когато въ сжщность ние се прѣобръщаме на човѣкоядци отъ честолюбие, отъ егоизмъ и неубуздана гордость; безъ да знаемъ тогава унищожаваме отъ ревность всичко, що не е наше. Гордо величаемъ всички наши добродѣтели и сме всѣкога величави и горди. Открито се застъпваме за нашитѣ желанія и ги считаме за сжществени.

Това смѣшно положение доказва до колко ние имаме нужда отъ самосъзнание, и при всичко че разбираме, не можемъ да се поправимъ.

Всичко това е твърдѣ човѣшко! По тая причина ние трѣба да привикнемъ да се съзнаваме за да придобиемъ това рѣдко и драгоцѣнно благоухание: скромността.

Климентъ Александрийски, който бѣ опиталь Сократовото учение, претендираше, че най-високата, най добрата отъ всички науки е да „познай човѣкъ себе си“.

Бюфонъ, единъ отъ мждритѣ, казва: „Колкото и да е интересно да се самосъзнаваме, при все това, ние познаваме по добрѣ това което не е наше“.

Единъ дълбокъ наблюдатель бѣлѣжи, че да съзнае човѣкъ себе си не е лесно нѣщо, даже за онѣзи, които вникватъ въ себе си.

Има сжщо стара поговорка, която твърди, че простия човѣкъ нѣма желание. Дѣйствително, тоя който не се съзнава, може да се мисли за съвършенъ безъ да се стрѣми къмъ нѣкакво духовно добро.

Ние гледаме навредъ около насъ хора, които не-

прѣстано се сиятъ, чрѣзъ всѣкакви законни и незаконни срѣдства, да забогатѣятъ. Подобни хора биватъ ли благополучни като придобиятъ чрѣзъ алчното си желание това, що гонятъ? Попитайте скъперника или богатия крадецъ, — желанията имъ намѣсто да намалѣятъ, не се ли умножаватъ?

Завистливитѣ, злобнитѣ и гордѣливитѣ сж хоранай-нешастни и най-окаяни!

А тѣзи чувства не се срѣщатъ въ искренитѣ хора, тѣ сж присжщни на тия, които сж обладани отъ страсти и ги измжчва честолюбие да бждатъ единственото и върховно изражение на надмощие. Тѣхния духъ е до тамъ помраченъ отъ самолюбие, щото никога не разумѣватъ, че наврѣдъ въ природата, хармонията ражда разнообразни видове. Тѣ не могатъ да изучатъ тая велика книга, понеже виждатъ наврѣдъ само своята личностъ.

Прочее, нека привикнемъ наистина да познаваме себе си. Сторимъ ли това — скоро ще бждемъ свидѣтели на чудно измѣнение: ще работимъ за благополучието на другитѣ, и ще се наслаждаваме едноврѣменно отъ нашето и тѣхното щастие.

Щомъ службата на страститѣ не дава спокойствие на душата, и благополучие, защо се бавимъ да съблечемъ туй облѣкло и угасимъ многобройнитѣ пожари, които ни съсипватъ и ни отдалечаватъ повече и повече отъ пжтя, който напраздно търсимъ?!

При все туй, цѣната на благополучието си заслужава труда — да положимъ усилие, което ще ни изведе тамъ; слѣдовно, нека прогонимъ всички вжтрѣшни мрачини, слѣдъ което ще се видимъ въ пълна свѣтлина.

— Но какво трѣбва да направимъ за да достигнемъ тамъ?

— Какво нѣщо е да знаеме една вѣщь? Етимологията на думата *познавамъ* всѣки знае; това *познавамъ* е да притежаваме научно сфащане на една вѣщь, да сме я анализирали и имаме съзнание за нея. А съзнавамъ тоже ще рече да познавамъ самъ себе си,

— да притежавамъ истинска идея за собствената си личностъ, за качества и за недостатѣцитѣ си.— Да се съзнавашъ ще рече— да знаешъ да гледашъ въ лицето си, като въ огледало, безъ чикаква маска; да знаешъ да различавашъ; да опитвашъ, да прѣтегляшъ, да анализирашъ мислитѣ си, желаніята си, дѣйстви-ята си; да имашъ съзнание за собственитѣ си дѣла и да се познавашъ *такъвъ какъвто си*.

Тая наука е необходима за да можемъ да погледнемъ и исчислимъ лесно и скоро грѣшкитѣ си,— кои трѣбва да поправимъ и кои качества да увеличимъ.

Щомъ нѣкой направи първия опитъ за самопознание, той не ще се забави да узнае, че самопознанието е наука, която ни позволява да се *родимъ* въ мѣдростъта,— въ духовния животъ, въ живота на душата, въ живота на разума и на свѣтлината; тая наука създава стрѣмежъ къмъ най благородни дѣла, защото да знае нѣкой извора и ходътъ на щението си и да има възпитана *воля*, е ключа на напрѣдка.

Срѣдството да влѣземъ въ пѣтя на моралния напрѣдкъ е да поставимъ искрено въ дѣйствие всичкитѣ си умствени способности, които иматъ за длъжностъ да анализиратъ и да уцѣнятъ, нашитѣ дѣйствия, като позволятъ на душата да отличи дѣйствителната имъ стойностъ. Отъ грижата много или малко *свѣстна*, съ която ние разглеждаме всестрано нѣщата, които изучаваме, зависи вѣрността на нашето мнѣние, което опрѣдѣля характера ни.

Знаеме отъ опитъ, че не можемъ нищо да придобиемъ безъ помощта на нашата воля, а нужно е щото тя да бѣде просвѣтена за да може да достигне цѣльта, що гони; за това трѣбва да употребимъ всички сили да придобиемъ тая наука на *самосъзнанието*, която най великитѣ мѣдречи справедливо считатъ за най-велика добрина, понеже отъ нея произхождатъ всичкитѣ други.

Нека, прочее, дързновено изслѣдваме душевнитѣ си дълбини, и да ги изложимъ прѣдъ себе си без-

пристрастно, изложение таково, като че се касае да се извърше за друго. Слѣдъ това нека се попита-ме какви сме, и на вѣрно ще намѣримъ, че усилията, които прѣскаме напразно, за да врѣдимъ на другитѣ, ще бждатъ по полезни за нашето морално подобръ-ние, ако ние ги пожертваме да се освободимъ отъ прѣдубѣжденията, които помрачаватъ нашия разумъ, задушаватъ съвѣстѣта и прѣпятствуватъ ѝ да чуе ней-ния вжтрѣшенъ гласъ, който ни призовава да изпъл-немъ нашитѣ длѣжности и да разбуди волята ни къмъ доброто.

Нека рѣшително побѣдимъ гордоста си, която се ражда отъ душевна слѣпота. Нека се обѣдимъ добръ отъ дълбочината на мисълѣта, която Фенелонъ прис-вои за себе си: „Нѣмамъ друга работа, освѣнъ да из-уча себе си, да се изпитвамъ основателно, а най вече да се удостоя да достигна истината“.

Основното познаване ранитѣ на единъ боленъ и познаване лѣковетѣ за употрѣба, не е ли голѣма стѣп-ка къмъ излѣкуване; сжщо и за единъ пѣтникъ, поз-нанието на пѣтя, въ който ще върви, надвиване мѣч-нотиитѣ и достигане цѣлѣта, не сж ли най голѣмитѣ случайности за успѣхъ. Е добръ не сме ли ние тоя болникъ и тоя пѣтникъ въ пѣтя на земнитѣ опити.

Ще бждемъ ли толкова безумни за да се лишимъ отъ срѣдствата да мислимъ, да лѣкуваме нашитѣ рани и да слѣдваме полѣзно трудния животенъ пѣтъ.

Повечето пѣти ние страдаме отъ незнание; нека се отправимъ къмъ свѣтлината, къмъ истината, къмъ *науката за самитѣ насъ*.

Самопознанието е което ще ни направи силни и което ще ни позволи да утѣшимъ братята си, които сж нещастни, убити и изнемощѣли; чрѣзъ него ние ще можемъ да имъ облѣкчимъ товара; който често заплашва да ги смаже; ще можемъ да дадемъ, спорѣдъ нуждата, прибѣжище и помощъ на една вдо-вица, на единъ сиракъ, на единъ старецъ, и ще мо-жемъ въ всички наскърбени сърдца да вдѣхнемъ на-дежда и вѣра въ небесния Баща.

Отпуснемъ ли се и затворимъ ли очи прѣдъ множеството тежки рани, които стоятъ сѣкога разтворени, понѣже солидарността е непопулярна и добродѣтелята задушена отъ егоизма, лицаваме се отъ ржцѣ и най вече отъ сърце.

Трѣба да знаемъ, че вѣрата, която не дѣйствува, е нѣщо по долно отъ мъртавъ трупъ.

Нека помнимъ, че като се научимъ да се съзнаваме, ще имаме и възпитана воля, а да имашъ такава воля, ще рече да си силенъ.

Зето отъ „Spiritualisme Moderne“.

Чудно съновидѣние.

Една нощъ прѣзъ първитѣ дни на февруари т. г. се гледамъ на полското равнище къмъ Софийската гора; отъ къмъ Витоша се зададе на облачна висота черенъ голѣмъ кръсть, който хвърляше сѣнка надъ столицата дори до гарата, — толкова грамаденъ бѣ. На напрѣчника се гледаше съ изпъкнали релефни славянски букви думата: „Разиятие“. Въ туй врѣме виждамъ, че къмъ мене иде единъ познайникъ, народенъ прѣдставитель, — видѣнъ членъ на днесъ управляващата партия, г. М. Той изгледваше по-старъ, съ бѣла коса и по нискъ — на ръста на починалия министръ Петковъ. Той се доближи гологлавъ до мене и вдигна погледъ да гледа движация се въ висинитѣ къмъ сѣверъ кръсть.

Попитахъ го, — разбира ли какво означава тоя кръсть, ала той само подигна рамена въ недоумѣние и остана мълчаливъ.

Азъ изгълкувахъ:

— Тоя черенъ кръсть означава, че идатъ изпитания.

Съ това се свърши съновидѣнието.

Къмъ края на сѣщия мѣсець столицата се покри съ черно по случай гровното убийство на мин. прѣдседателя Д. Петковъ.

Чудни врѣмена, наистина, съ настѣпването на тая година прѣживѣваме.

Въ отечеството ни почнаха да се развиватъ събития, колкото знаменателни по естеството си, толкова и скръбни по своитѣ послѣдствия. На единъ младъ, неукрѣпналъ въ политичния животъ народъ, като нашия, всѣки родолюбець трѣбва да желае само миръ и спокойствие, ва да може тоя народъ да върви безъ спънки въ правия пѣтъ на напрѣдкѣтъ. За жалость, често на пѣтътъ на народния напрѣдкъ се изпрѣчватъ личности, чийто криворазбрани интереси и амбиции не харжониратъ съ общенароднитѣ стремежи. Отъ това се явява борба, пераидѣлна отъ метежни и бурни расправи, до като тия, що спѣватъ

народния напръдѣкъ, не бждатъ или вразумени, слѣдъ тежки изпитаная, или, ако тѣ се борягъ до край съ демонично съпротивление, —най послѣ бждатъ помѣтени отъ пжтѣтъ, за да не прѣчатъ до край на народния напръдѣкъ.

Добритѣ и съ християнски духъ люде, никога нѣма да удобрятъ лошитѣ срѣдства за борба съ злото. „Побѣждавайте злото чрѣзъ доброто“ е смисълъта на Христовото учение. Когато чашата на търпение и за добрия се прѣпълне, той не грабва изтрѣбителна бомба и ножъ: за него има по могжщо и благородно срѣдство: молитвата. Той може да извика Божествената сждба да се намѣси или за вразумление на злия, или за прѣмахването му. И тоя викъ на праведната душа бива чугъ; откликгътъ му е всѣкога страшенъ и грѣмоносенъ. Сждбата е винаги отзивчива на покрусената душа — проклетията неминуемо ще слѣти върху главитѣ на злосторницитѣ. Тежко тогава на злодѣйцитѣ, тиранетѣ, мжчителитѣ народни! — Доброто всѣкога тържествува.

Ала екзекуторитѣ, що изпѣлватъ такава Божествена присжда, биватъ пакъ сжщитѣ зли хора, които сж подпмагали злодѣйцитѣ въ дѣлата имъ. Сжщитѣ демони злорадо подготвятъ погромгътъ на своитѣ вѣрни послушници! Съ злото далечъ се не стига.

Сѣбитията, на които ние се явяваме свидѣтели, иматъ, освѣнъ привиднитѣ политически и обществени причини, по скрити духовни основи: сждбинитѣ на народитѣ се направляватъ отъ ония въземници, непознати на всѣкого, чийто влияние неотразимо тежнѣе върху насъ. Духовния свѣтъ съ своитѣ населници е съвмѣстенъ съ нашая, той го прониква тѣй, както въздуха въ шуплитѣ на по твърдатѣ тѣла. Влиянието на небожителитѣ върху жилцитѣ на земята е толкова очевидно за нѣкои прозорливци, щото често пжти такива ни ивненадватъ съ явнитѣ си видѣния на явѣ или въ снѣ. По-често такива видѣния иматъ личенъ характеръ и се отнасягъ чисто до ясновидеца, или нѣкои отъ околнитѣ му. Ала по нѣкогажъ душата на тѣкавъ субектъ се явява като фокусъ, въ който се отразява нѣкаква символична картина, въ мисълъта на която се подразумѣватъ бждни сѣбития за цѣлъ народъ. Такива сж биле повечето отъ видѣнията на библейскитѣ пророци, които сж сфащали тайното ржководство на своя народъ и сж прѣдвѣщавали бжднината му. Всѣки народъ, обаче, си има своята библия, макаръ и да не е написана тѣй както еврейската. И нашия народъ има своя библия, сжщо не написана, но за туй и недовършена, защото народгътъ още живѣе и има дълго да живѣе. Неговата сждба е начѣртана въ рамкитѣ на мировия божески планъ за сждбинитѣ на народитѣ и кой може ни я разкри, ако не пакъ самото Небе.

Често това става чрѣзъ разни видѣния, особно на снѣ, каквото е горѣописаното.

Питания и отговори.

Често отъ разни лица ни се задаватъ питання, достѣгани спиритизма. Нѣкои отъ тия питання сж твърдѣ умѣстни и заслужаватъ внимание и отговоръ, но по-често тѣ сж такива безсмыслици, че всѣки опитъ да се отговарятъ е губене врѣме. Ние, занаяпрѣдъ, въ тоя новъ отдѣлъ на списанието ни не отговаряме на тия само питання, които ни се виждатъ по-сериозни и отговоритѣ на които хвърлятъ свѣтлина върху прѣдмета, който сме се заели да поясняваме на нашитѣ читатели.

Всѣки, прочее, който желае да му се пояснатъ нѣкои неясни нему страни на спиритичното учение, може да ни изпрати своето питане и ние споредъ силитѣ си ще отговаряме.

— Единъ отъ твърдѣ общитѣ въпроси, който отъ мнозина е задаванъ е тоя:

— Защо, като твърдите, че спиритизма е наука, не се приема изведнѣжъ отъ всички, но толкова мудро се разпространява?

Отговоръ:

Всѣко ново учение, прѣди да стане достѣпно за мнозинството отъ масата, се посрѣща недовѣрчиво и противъ него отъ прѣвъзрѣженитѣ на старото, което то ще измѣсти, се прѣскаатъ всѣвъзможни прѣдразсѣдци, които обществото трѣба да прѣодолее за да се доближи до самото учение и разбере сжшвината му.

И спиритизма, като сравнително ново учение не е избѣгналъ тая участъ. За негова смѣтка сж разпространени и слѣдватъ да се прѣскаатъ всѣвъзможни прѣдубѣждения, които прѣчатъ на ония, които желаятъ да изучатъ въ какво той се състои и какво учи.

При единичното изказване на думата спиритизъмъ—въ умоветѣ на мнозина изпъкватъ днесъ смѣтни понятия, по-разбъркани и отъ езицитѣ при Вавилонската кула. Едни мислятъ, че спиритизма е магичесничество—бѣсовопрашание, учение бѣсовско, отъ което трѣба всѣки правовѣренъ да бѣга, както отъ дявола. Тоя прѣдразсѣдкъ се сподѣля отъ мнозина вѣрующи и старателно проповѣдва отъ нѣкои черковни пастири, *) които кой знае защо иматъ интересъ да поддържатъ живота на такъвъ прѣдразсѣдкъ между пасомитѣ си. Защо? Ще водимъ по натѣй.

Други, и то по просвѣтени хора, считатъ спиритизма като безсѣдържателна и дору фантастична доктрина, която се занимавала съ отвлечени—не потрѣбни за *реалния* животъ работи. За това тѣ считатъ недостолѣпно за себе си да се позаинтересватъ и го проучатъ, а и често съвѣтватъ, съ бащинско попечение тия, които сж се посветили на изучването му— да се изоставятъ, за да не си загубели умътъ.

*) У насъ това проповѣдватъ повечето отъ протест. проповѣдници.

Тѣзи и подобни на тѣхъ прѣдрасждѣци изтъкватъ факта, че хората сж много мудни въ възприемане на нови идеи, особно когато не сж още на мода.

Трети сѣсватъ научния спиритизмъ съ многото суевѣрия на народната маса. Често между народа се проявяватъ нѣкои личности съ медиумски дарби; мѣлвата, що се прѣска за тѣхъ ги прѣдставя въ всевъзможни краски. Нѣкога тѣхнитѣ духовни проявления се отдаватъ на лоши сили и за тѣхъ почнатъ да мѣлватъ, че сж магьосници; други, като дадатъ религиозна подплата на духовнитѣ прояви, придобиватъ извѣстность на светии и при тѣхъ почватъ да се стичатъ вѣрующии хора. Това често повдига самолюбието на такива лица и тѣ въ своята упоеность, почватъ съзнателно да се самооблпаватъ и се силятъ да поддържатъ своята репутация всѣкакъ. — Спиритизма не е отговоренъ за грѣшкитѣ на такива.

Научния спиритизмъ е свободенъ отъ тенденции. Неговата задача е да изслѣдва и изучи всички духовни прояви и като ги разглежда научно, основава своетѣ доктринални заключения върху фактитѣ, които тия проявления изтъкватъ.

Други, особно хората съ материалистични убѣждения, гледатъ на спиритизма като на опасенъ врагъ, врагъ, който руши основитѣ на тѣхното мировъзрѣние. За това тѣ избѣгватъ старателно да го изучаватъ, като се борятъ противъ него съ твърдѣ неблагонадежни срѣдства. Често такива си служатъ съ изтъркани фрази: „*Азъ не вѣрвамъ!*“ — *Това е лъжа — фалшъ!*“ и пр.

Отричането, обаче, безъ основание не е доказателство.

Нѣкои отъ прѣдставителитѣ на религиознитѣ учения, вмѣсто да благодарятъ, че спиритизма дава научни докази за безсмъртието на душата и сжшествуването Божие, се опълчаватъ противъ него отъ суевѣренъ страхъ; това тѣ може да правятъ отъ двѣ причини — отъ невѣжество по тоя прѣдметъ, или отъ религиозенъ фанатизмъ, който не имъ позволява да отдадатъ „*кесаревото — кесарю, а божие — Богу*“.

Истината, обаче, е такава, че не се бои отъ хорскитѣ прѣдрасждаци, пристрастие, невѣжество и фанатизмъ. Тя си проправя пѣтя тихо и трайно. Днесъ спиритизма има милиони прѣвѣрженици въ свѣта и то между най интелегентнитѣ хора на вѣктъ. Между тѣхъ сж множество свѣтила на науката.

Бждащето е на спиритизма. Тоя, който иска да бжде съвремененъ, трѣба да захвърли всѣкакви прѣдрасждаци на страна и се земе да го изуча.

Само лъжата се бои отъ изслѣждане.

Т И Б.

Мисли.

Посвещавамъ Г-ну В.
Граблашеву вмѣсто отговоръ.

Всѣко учение, било то философско или религиозно, което е прѣдзначено да съдѣйствува за духовното повдигане на човѣка и нравственото му съвършенство, ако не се усвои тѣй отъ своитѣ послѣдовници, што да се изразява въ живота имъ, — то си остава мъртва догма и непотрѣбно труфило.

Както тѣлото умира безъ храна, тѣй и духовния животъ е невъзможенъ безъ съзнание на ония вѣчни истини, които го кърмятъ и поддържатъ въ него стремежъ къмъ съвършенство.

Смисълъта на живота е да растемъ въ знание и мдростъ. Истинското знание разкрива цѣльта на битието и ни води въ съвършенство.

А тая цѣль за човѣка е да се стреми къмъ Върховния Идеалъ, Фокуса всѣмиренъ, Извора на живота, Родителя на всичко.

Да познаваме Бога ще рече да се напѣтваме къмъ Него, да вървимъ къмъ съвършенство.

Пѣтьтъ къмъ съвършенство е тѣсенъ и стрѣменъ. Когато вървимъ по тоя пѣть не можемъ да носимъ съ себе си всичко, което ни е приятно въ живота. Само тоя може да възлиза по тоя пѣть, който знае да се самоотрича отъ свѣтътъ.

Който не люби истината върви въ широкия пѣть, който води въ погибель.

За да вървимъ въ тѣсния пѣть трѣба да любимъ истината: тя е видѣлина за душата. Който мрази видѣлината, живѣе въ мракъ и служи началнику на тъмнината, башата на лъжата.

Не можемъ да слѣжимъ Богу и Мамону.

Т. И Б.

П Ж Т Ъ Т Ъ

е въ тебе, списание посветено на мистицизма. Година I, мартъ
1907 г. бр. 1 —

У насъ, гдѣто жаждата за трупане богатства безъ изборъ на срѣдства е въ разцвѣта си, гдѣто смисълътъ на живота се градира споредъ количеството на паритѣ, има значение едно списание, посветено на мистицизма. Ние имаме нужда отъ едно ново оржие, насочено срѣпу убийственитѣ материялистични идеи. Ето защо появата на едно списание като горното не може освѣнъ да ни радва. „Нѣма религия по горѣ отъ истината,“ — тая фраза, поставена като мото въ началото подиръ надслова и истъкната, по всѣка вѣроятностъ, вмѣсто програма на списанието „Пжтъ е въ тебе“ би трѣбвало да бжде всѣкога ржководния принципъ на уредницитѣ му, иначе познати като високо нравствени и добри люде. Би било нужно да имъ се напомни, че теософията, която ще се прокарва въ тоя органъ на мистицизма, не трѣбва да имъ служи освѣнъ да посочатъ по ярко религиознитѣ истини, прѣдимно на християнството, а послѣ и на другитѣ религии. Тѣ не трѣбва да нагазватъ въ нашия общественъ животъ съ оргинални безвкусици, като тия въ сжществувация до сега „Теософски Прѣгледъ“, който не минава брой да не зачеква събития отъ нашия обществ. политически животъ, като прокарва подъ булото на теософията разни довотни, съвсѣмъ нетърими въ 20 вѣкъ, като слѣднитѣ: „Стачкитѣ като социално зло,“ „Най добриятъ принципъ на управление е абсолютната монархия.“ „Най добриятъ общественъ строй е кастовиятъ“ и пр.

Намъ е понятна подобна теософска насока у едни хора, които и въ астралното поле бълнуватъ за господство на нѣкакво „сабленосно воинство,“ понеже редакторитѣ на Теософски Прѣгледъ сж люде отъ кастата на българскитѣ кшатрии, но не бихме могли да разберемъ, ако сжщата тенденция стане вѣрую и на редакцията около „Пжтъ“.

Стилътъ е добъръ. Прѣпоржчваме на нашитѣ духовѣдци това хубавичко списание, което обѣшава да дава отбрано четиво за всѣки жаждущъ по пжтя на тайнственото.

А. К-въ.

Продължава се подписката за V (1907) годишнина на

„ВИДЪЛИНА“⁶⁶

Сп. „Видѣлина“ е посветено за развитието на душата, умътъ и сърдцето. Въ него се помѣщаватъ статии по съврѣменната Психология и Духознание.

Годишния абонаментъ е 3 лева за 10 книжки.

За странство „ 3.50 л. „ „ „

Абонаментътъ се внася направо въ редакцията на сп. „Видѣлина“ — кварталъ Банишора — София.

Искайте покани за записване на нови абонати.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА

Излезе изъ печать I и II брой на

ПЪТЪТЪ,

Списание посветено на Мистицизма. Първиятъ брой е пробенъ и се праща даромъ при поискване. Послѣдующитѣ нумера ще получатъ само абониралитѣ се направо въ редакцията, или у мѣстнитѣ агенти.

Адресъ Софроний Никовъ,
48, Царь Борисъ—София.

СПИРТИЧЕСКИ ПЛАНШЕТКИ или интересно сръдство за добиване непосредствено и лично съобщение съ духове. Придружава се съ подробно разяснение и упътване на български.

Доставя се чрѣзъ г. Константиновъ, т. п. станция Ямболъ, сръщу 5 лева въ прѣпоржчано писмо. —

У редакцията на сп. „РОДИНА“ се намиратъ за проданъ слѣднитѣ книги:

Ламермурската кевѣста, романъ отъ Валтеръ Скотъ. Цѣна 3 л. 50 ст.

Умствено и нравствено саморазвитие, отъ В. Чанингъ (рѣчь държана въ Бостонския работнически клубъ). Цѣна 60 ст.

Чудантътъ, романтична драма отъ М. Ю. Лермонтовъ. Цѣна 50 ст.

Една банкнота за 1,000,000 фунта стерлинги, отъ Маркъ Туенъ. Цѣна 30 стотинки.

Архиологически бѣлѣжки за Цариградъ, отъ А. Глауровъ. Цѣна 30 стотинки.

Европа въ деветнадесетия вѣкъ, отъ Дръ Х. П. Дюжасонъ. Цѣна 2·50 лева.

Разпятieto на Филипъ Стронгъ, повѣсть отъ Charles M. Sheldon. Цѣна 1 левъ.

Къмъ центра на земята, геологически романъ отъ Жюль Вернъ. Цѣна 2 лева.

Македонска Швейцария и нейното състояние подъ турцитѣ, отъ А. Христовъ. Цѣна 20 стотинки.

Астрономия за жени, отъ К. Фламарионъ. Цѣна 2·50 лева

Япония и Корея отъ В. Фромъ. Цѣна 1·50 лева.

Научнитѣ основи на спиритизма, отъ А. Н. Аксаковъ Ц. 3 л.

Поржчки се адресиратъ до редакцията на сп. „Родина“ кварталъ Банишора—София.

Научнитѣ основи на Спиритизма.

„Анимизмъ и Спиритизмъ“

Критично изслѣждане медиумичнитѣ явления и обяснението имъ съ хипотезитѣ: „нервна сила“, „халюцинация“ и „несъзнателностъ“.

Това съчинение е отговоръ на нѣмския философъ Е. Ф. Хартманъ, който е искалъ да обяснява медиумичнитѣ явления съ горнитѣ хипотези. То е илюстрирано съ 24 фотографии, относящи се до текста.

Всѣки просвѣтенъ четець, който търси истината и желас да знае какво е достигнато отъ учени люде, като Крукса, Варлея, Аксакова и др. по разрѣшение въпроса за човѣшкото безсмъртие, трѣба да прочете тая книга. Тя струва за абонатитѣ на „Видѣлина“ 2 л. 50 ст., а за не абонати 3 л.

Поржчки се адресиратъ до редакцията на сп. „Видѣлина“, кварталъ Банишора—София.